

UNIVERSAL
LIBRARY

OU 198199

UNIVERSAL
LIBRARY

‘ಅಂತರಂಗ’ ಪತ್ರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಆಯ
ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಥಾಸಂಗ್ರಹ

‘ಅಂತರಂಗದ ಕತೆಗಳು’

(೧೩ ಕತೆಗಳ ಕಟ್ಟು)

ಬೆಲೆ: ಎಂಟಾಣಿ

ಪ್ರೇಮ ಸ್ವನಾಹ

ಅಂತರಂಗ ವತ್ರಿಕೆಯಿಂದ
ಯ್ನ ಐದು ಕತೆಗಳು.

ಪ್ರಕಾಶಕರು:
ಅಂತರಂಗ ಕಾರ್ಯಾಲಯ,
ಉಡುಪಿ.

ವಿಕ್ರಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು:
ನವಭಾರತ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ, ಉಡುಪಿ.

ಬೆಲೆ: ಆರಾಣ.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಇದೊಂದು ಚಿಕ್ಕಕತೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ. ಹೆಸರು ಪ್ರೇಮ ಪುನಾಹ. ಎಂದೊಡನೆ ಕೆಲವೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ- ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರಗಳಿಗೆ-ಅದೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತ್ಯಾಜ್ಯ ವೆನಿಸುವಂತಹದಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಟಾಚಾರದ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಅಚ್ಚು ಕಟ್ಟಾಗಿ ಮನೋಹರವಾಗಿ ತೋರುವ ಚಿತ್ರಗಳಿವು. ಚಿಕ್ಕ ಕತೆಯ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣಗಳೆಂದರೆ, ಅದು ತನ್ನ ಶಿರೋ ನಾಮೆಯಿಂದ ವಾಚಕರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಬೇಕು; ಮೊದಲ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳಿಂದಲೆ ಅವರ ಬಗೆಯನ್ನು ದು ಸೆಳೆದು ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಜನಜೀವನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಹಾರಕ್ಕೊಯ್ಯಬೇಕು- ಜೀವನದ ಸಿಹಿಕಹಿಗಳನ್ನು ಗುಣದೋಷಗಳನ್ನು ಬಗೆಗಾಣಿಸಬೇಕು; ಕೊನೆಮುಟ್ಟುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೃದಯದಲ್ಲೊಂದು ಅಚ್ಚಳಿಯದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕು. ಈ ನೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಇದರ ಕತೆಗಳೆಲ್ಲ ಗುರಿಮುಟ್ಟಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ಇಂದಿನ ಭೀಕರ ಸಮರಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಣಯದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ. ಅದರೊತ್ತಿನದು ಪ್ರಣಯದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನವು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಇಣಕಿದ ಬಗೆಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತೆ. ಮತ್ತಾಚೆಯದು ಪ್ರೇಮದಾರಿದ್ರ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯಗಳ ಎರಕದಿಂದಾದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕರುಣಾಜನಕ ಚಿತ್ರ. ನಾಲ್ಕನೆಯದರ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಅಮೇರಿಕ; ತುಂಬುಕತೆಯ ಕೌತುಕವಿದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯದು ನಿಜಪ್ರೇಮ ಪುನಾಹದ ದಿವ್ಯತೆಯುಳ್ಳ ಪವಿತ್ರ ಚಿತ್ರ. ಈ ಕತೆಗಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮುನ್ನುಡಿಯೇ ತೋರಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದಾಚೆಗೆ ವಾಚಕರಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುವುದು ಕಂಡ ಸೀಮೆಯಿಂದಾದೀತು; ಅವರಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಹೊಂದಬೇಕಾದ ಅನಂದಾನುಭವವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದಂತಾದೀತು. ಒಂದು ಕಾರಣ ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಈ ಸಣ್ಣ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೇ ಸಣ್ಣ ಮುನ್ನುಡಿಯೇ ಚೆನ್ನ.

ಕೊರಡ್ಡಲ್ ತ್ರೀನಿವಾಸ ರಾವ್.

ಪ್ರೇಮಪ್ರವಾಹ

—

ಪರಿವಿಡಿ:

೧. ಪ್ರಣಯ ಪ್ರಲಯ (ಎಂ. ವಿ. ಹೆಗ್ಡೆ) ೧
೨. ಛಾಯಾ ಸಾಕ್ಷಿ (,) ೯
೩. ಗೌರಿ (ಎಸ್. ಎಲ್. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ) ೧೮
೪. ಎಂತಹ ಕಾಲೆ (ಎಂ. ವಿ. ಹೆಗ್ಡೆ) ೩೬
೫. ಪ್ರೇಮಪ್ರವಾಹ (ಸರಸ್ವತಿಬಾಯಿ ರಾಜವಾಡೆ) ೫೨

—

ಅಂತರಂಗ

ಪ್ರತಿ ಮಂಗಳವಾರ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ
ಸಚಿತ್ರ ವಾರಪತ್ರಿಕೆ.

ನಾ. ಚಂದಾ. ರೂ. ೩ ಮಾತ್ರ.

ಪ್ರಣಯ - ಪ್ರಲಯ

ಕರ್ನಲ್ ಹೆರ್ಮಾನ್ ಗ್ಲೆಕ್ - ಮೂರೇ ಘಂಟೆಗಳ ಮೊದಲು ಕೆಂಪು ಸೇನೆಯ ಕೈಯಿಂದ ಆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಕಸ ಗೊಂಡ ನಾಜೀ ಸೇನಾನಾಯಕ-ತನ್ನ ಅಫೀಸು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ, ಬೇಟೆ ಗೆದ್ದ ಮೃಗರಾಜನ ರೀವಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಕಠಿಣ ಭಳಿಯ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಇದಿರಿಸಿ ಸ್ವವನಲ್ಲಿ ಹೊಗೆಯೇಳುತ್ತಿತ್ತು; ಇಡೀ ಪಟ್ಟಣದ ಮಾಡುಗಳಿಂದಲೂ ಹಾಗಾಗುತ್ತಿತ್ತೆನ್ನಿ! ಕರ್ನಲನೊಮ್ಮೆ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿಕೊಂಡ; ಅಲ್ಲಿ ಒಲಗ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಅಫೀಸರರ ಮುಖದಲ್ಲೂ ಯಜಮಾನನ ನೋಟ ಬಿದ್ದಾಗ ದೈನ್ಯತೆ ಮೂಡಿತು. ಅದರೆ ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ವೋನ್ ಕ್ರಾಮ್ ಅನ್ಯಮನಸ್ಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ; ಇದಿರಿಸಿ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಕಾಶೆಯ ಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆನೋ ಎಂಬಂತೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಫ್ರೆಡರಿಕನಿಂದರೆ ಕರ್ನಲ್ ಗ್ಲೆಕ್ನಿಗಾಗದು. ಆದರೇನು ಮಾಡಲಿ? ಅವ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥನೇನೋ ಹೌದು. ಹಾಗೆಂದು ತನ್ನ ಸೇನೆಯಿಂದ ವರ್ಗಾಯಿಸಿ ಬಿಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಕೂಡಾ ಕರ್ನಲನಿಗಿಲ್ಲ. ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ನಾಜೀ ಪ್ರಮುಖಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಒಲವು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ತರುಣ; ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಬಂದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾವಂತ; ಮೇಲಾಗಿ ನಾಜೀ ಗೆಸ್ಪೆಪೋ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವೈಯ್ಯ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಲ್ಪಡುವ ಅಫೀಸರರಲ್ಲೊಬ್ಬ. ಹೀಗಾಗಿ ಕರ್ನಲ್ ಗ್ಲೆಕ್ನಿಗೆ ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಕ್ರಾಮನೊಂದು ಸುದರಶೂಲೆ-ಕಡಿದು ಹಾಕಲಾಗುವ ಕಾಲೊಡಕಲ್ಲ.

‘ಜಾರ್ನಲ್ ಹೆರ್ ಕರ್ನಲ್!’ ನಾರ್ಜೆಂಟೆನೊಬ್ಬ ಕಾಲೋಡಿಸಿ ನಿಂತು ಕೈಯೆತ್ತಿ ಸೆಲ್ಯೂಟ್ ಕೊಟ್ಟ. ಅವನ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸುಂದರಿಯುವತಿಯರದೊಂದು ನಾಲು ನಿಂತಿತ್ತು; ಅಥವಾ ಅವರು ನಿಂತ ಭೂಭಾಗ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೈವರವಾದೊಡನೆ ಕಮಾಂಡರ್ ಗ್ಲೆಕ್ಸನು ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಪಡೆಯುವ ಕಾಣಿಕೆಗಳಿವು; ಊರಲ್ಲಿ ಆಳಿದುದ ಸುಂದರಿ ಯುವತಿಯರನ್ನು ಆರಿಸಿ ತರಲಾಗಿತ್ತು. ಗ್ಲೆಕ್ಸನ ದೃಷ್ಟಿ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಯುವತಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಾರಿ ಬಿತ್ತು; ಎರಡನೇ ಬಾರಿ ಆ ನೋಟ ವೋಡುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ—“ನಿನ್ನ ವೋರೆಯ ಮುಸುಕನ್ನು ತೆಗೆ”—ಸಾಲಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಪರದೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಯುವತಿಗೆ ಕರ್ನಲನ ಆಜ್ಞೆಯಾಯಿತು. ಅಡ್ಡ ವೋಡ ಸರಿದಾಗ ಚಂದ್ರ ಬಿಂಬ ಹೊರಬರುವಂತೆ ಸುಂದರ ವದನವೊಂದು ಕರ್ನಲನ ದೃಷ್ಟಿ ದೋಷಕ್ಕೊಳಗಾಯಿತು.

ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂದರೆ ಈ ಯುವತಿ ಬೆದರಿ ಹೋಗಿಲ್ಲ! ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳ ಪ್ರಕಾಶ ಕೋಲ್ಮಿಂಚಿನಂತಿತ್ತು.

“ಹಾ! ನೀನೇ! ನೀನೇ ನನಗೆ ಬೇಕು” ಗ್ಲೆಕ್ಸನ ಕೂತಲೆ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಾಡಿದ.

“ಯಾರು, ಇಶೋನಾ!” ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಕ್ರಮ್ ಆಸನ ದಿಂದೆದ್ದು ಬಿಟ್ಟ.

ಯುವತಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಆ ಕಡೆಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳರಳಿದವು. “ನೀನು! ಫ್ರೆಡರಿಕ್!”.

“ಎಹೆ! ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಪರಿಚಯವಿದೆ. ಫ್ರೆಡರಿಕ್, ನೀನು ಮಹಾಸ್ವಾರ್ಥಿ. ಈ ವರೆಗೂ ನನಗವಳ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ದುಸ್ವಾರ್ಥಿ!” ಗ್ಲೆಕ್ಸನ ತೀಕ್ಷ್ಣ ದೃಷ್ಟಿ ಫ್ರೆಡರಿಕನನ್ನು ತಿವಿಯಿತು.

X X X X

ಹೌದು, ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಇಲೋನಾರೊಳಗೆ ಪರಿಚಯವಿತ್ತು. ಆಕೆ ರಶ್ಮಿನ್ ಯೆಹೂದೀ ಯುವತಿ. ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿದ್ದವಳು. ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವಳಿತ್ತ ಆಲಿಂಗನ, ಚುಂಬನಗಳ ಮಾಧುರ್ಯವನ್ನು ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಇಂದೂ ಮರೆತಿಲ್ಲ. “ನಾವು ಮದುವೆಯಾಗೋಣ” ಎಂದು ಅವರು ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ದಿನಗಳು ಕಳದಿರಲಿಲ್ಲ—ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನಿಯೊಳಗೆ ಯೆಹೂದೀ ಬೇಟೆಯ ಕಾನೂನು ಬಗ್ಗಿತು. ಫ್ರೆಡರಿಕ್ —ನಾಜೀ ಗೆಸ್ವೆ ಪೋ—ಕರ್ತವ್ಯಬದ್ಧನಾದ; ಜ್ಯೂ ಶೋಧನೆ ಗಾರಂಭಿಸಿದ. ಇಲೋನಾ ಜರ್ಮನಿಯಿಂದೋಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಳು. ಫ್ರೆಡರಿಕನು ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಕಾಣದಾದ. ನಂತರವೂ ಆತ ಹಲವು ಚಿಂದುಟೆಗಳ ಸವಿ ಕಂಡಿದ್ದ; ನಳಿತೋಳುಗಳ ಬಂದಿಯಾಗಿದ್ದ. ಆದರೆ ಇಲೋನಾಳನ್ನು ಮರೆಯುವದನಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು ಇಂದು ಅದೇ ಇಲೋನಾ ಕಣ್ಣು ಮುಂದಿದ್ದಾಳೆ

X X X X

“ನಾನು ಚುನಾಯಿಸಿದೆ. ನೀವು ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದವರನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ” ಮಿಕ್ಕು ಅಫೀಸರರಿಗೆ ಕರ್ನಲ್ ಗ್ಲಕ್ಸನ ಆಜ್ಞೆಯಾಯಿತು. ಇಲೋನಾಳ ಮೃದು ತೋಳಿಗೆ ಕರ್ನಲನ ಯಮಬಾಹು ತಕ್ಕೇ ಬಿತ್ತು. ಆಕೆಯು ದೀನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡುವದನ್ನು ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಕಂಡ. ಅವನ ಕೈ ಸಿಸ್ತೊಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಆದರೆ ಅಸಾಧ್ಯ—ಕರ್ನಲ್ ಹೆರ್ಮಾನ್ ಗ್ಲಕ್ಸನಂತಹ ಚತುರ ನಾಜೀ ಸೇನಾನಿಯನ್ನು ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಕೊಲ್ಲುವದು ಅಸಾಧ್ಯ!

ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಎರಡೇ ಮಿನಿಟುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದ.

“ಹೆರ್ ಕರ್ನಲ್! ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ನಾನು ಗೆಸ್ವೆಪೋ ಹೆಡ್ಡಾಫೀಸಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.”

“ನೀನು ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಫೋನ್ ಮಾಡು” - ಕರ್ನಲ್ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ!

ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಫೋನ್ ಕ್ರಾಮ್ ಫೋನಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮಿಕ್ಕ ಅಫೀಸರರೆಲ್ಲಾ ಬೀರ್ ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಶ್ಚೇತನ ಗೊಂಬೆಗಳ ಬಾಯಿಗೆ ಒತ್ತಾಯ ದಿಂದ ಅದನ್ನು ಇಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಸೆಲ್ಯೂಟ್ ಕೊಟ್ಟ. “ನನಗೆ ಈ ಹೆಂಗಸನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಲು ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿದೆ ಅವಳು ಅಪಾಯಕಾರಿ ಗುಪ್ತಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ನಾನು ಗುರುತು ಹಚ್ಚಿದೆ. ಅವಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ”.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಯುವತಿಯ ವದನ ಕೆಣದ ಮುಖದಂತಾಯಿತು.

ಗ್ಲಕ್ ಸಿಡಿಲುಬಡಿದಂತಾದ “ನರಕದ ಹುಳ! ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತೀ!” - ದಡಕ್ಕನೆದ್ದು ಹೋಗಿ ಫೋನಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿ ಬಂದ.

“ಹೋಗು ಪಿಶಾಚಿ! ಕೂಡಲೇ ಕೊಂಡುಹೋಗು. ಒಂದು ದಿನ ನಾನೇ ನಿನಗೆ ಮೃತ್ಯುವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೋ!” - ಕರ್ನಲ್ ಗ್ಲಕ್ ಉದ್ವೇಗವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಗಜಕ್ಕನೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟ.

X X X X

ಒವನಾವರಿತ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಕನ ಕಾರು ಐದು ಮೈಲು ಸಾಗಿರಬಹುದು, ರಸ್ತೆಯನ್ನಲ್ಲದೆ

ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಇಲೋನಾಳ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆಯೂ ಅವನು ನೋಡಿ ರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಾರುಣ್ಯಮಯ ದೇಹದಲ್ಲೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯು ದ್ವೇಗವನ್ನವನು ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ತಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಕಾರು ಸಟಕ್ಕನೆ ನಿಂತಿತು.

“ಇಲೋನಾ! ನೀನೀಗ ಹೋಗಬಹುದು!”

ಆಕೆ ಅಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡಳು. “ಏನನ್ನು ತ್ತೀ ಪ್ರೆಡರಿಕ್?”

“ನಿನ್ನ ಮಾನವುಳಿಸಲು ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾ ಯಿತು. ಆದರೆ... ಆಗಲಿ, ಹೋಗು. ತಡಮಾಡಬೇಡ. ಈಗಲೇ ಈ ಹಾದಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯ ಬರಬಹುದು!”

“ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗೆ ನಾನೊಬ್ಬ ಗುಪ್ತಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇನು?”

ಈಗ ಫ್ರೆಡರಿಕ್ ಆಕೆಯ ಮುಖ ನೋಡಿದ: “ನೀನು ಗುಪ್ತಚಾರಿಣಿಯಾಗುವುದೇ?— ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ!—” ಅವಳು ನಗುತ್ತಾ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಳೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಆತನಾಕೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಗೆಸ್ಟೆಪೋ ಕಾರ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಏನೆಂದು ಒಪ್ಪೋರ್ತುಮಾಡುವೆ?”

“ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ನೀನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದಿಯೆನ್ನುತ್ತೇನೆ.”

“ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ನೀನು ಮರಣದಿಂದ ವಾರಾಙಗಬಲ್ಲೆಯಾ?ಫ್ರೆಡರಿಕ್!”

ಆಕೆ ಅವನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸರಿದಳು. ಇಲೋನಾಳ ತುಟಿ ಮೇಲ್ಮೊಗವಾಯಿತು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಪ್ರೇಮೋನ್ಮತ್ತ ಮಾಗಿದ್ದವು.

“ಫ್ರೆಡರಿಕ್! ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವೆನೆಂದು ಒಮ್ಮೆ

ಹೇಳಿದ್ದಿ. ಅದನ್ನು ಮರೆತೆಯಾ? ಬಾ. ಹೋಗೋಣ ನಾವು
ರಶ್ಯಾ ಸೇನೆಯ ಗಡಿಹೊಕ್ಕರಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನೇ
ನಿನಗೆ ಗ್ಯಾರಂಟಿ. ಯಾರೂ ನಿನಗಪಾಯ ಮಾಡದಂತೆ ನಾನಿ
ದ್ದೇನೆ”.

ಅವನಾಗ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟ. “ಬಲ್ಲೆ ಯಾ--ನಾನು
ಗೆಸ್ಟೆಪೋX 24. ಮತ್ತು ನುಜೀ ದಲದ ಓರ್ವ [ಅಫೀಸರ್]!”

ಅವಳು ಶಂಕಿಸಿದಳು. “..... ಫ್ರೆಡರಿಕ್.....
ನನಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಲಾರೆಯಾ?”

ಫ್ರೆಡರಿಕನು ಸಮಸ್ಯೆಗೊಳಗಾಗಿ ನೆರಿಗೆಬಿದ್ದ ಹಣೆಗೊಮ್ಮೆ
ಕೈಯನ್ನೆಳೆದುಕೊಂಡ. ಕೇಳಿದ. “ಅದರೆ ನೀನೊಮ್ಮೆ
‘ನಾನು ಗುಪ್ತಚಾರಿಣಿ’ ಎಂದೆಯಲ್ಲಾ--ಅದೇಕೆ?”

“ನಿನಗೆ ನನ್ನ ವಿಷಯವೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆಂದು, ನೀನು
ಫೋನ್ ಮಾಡಿದಾಗ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಸತ್ಯಕ್ಕೂ ನಾನು
ಗುಪ್ತಚಾರಿಣಿ- M 13”.

“ಮೆಯಿನ್ ಫೋಟ್!” ಅವನು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಪುನಃ
ಕೂಗಿಕೊಂಡ- “ಮೆಯಿನ್ ಫೋಟ್!”

“ಯಾಕೆ ಫ್ರೆಡರಿಕ್! ನನ್ನನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸುವೆಯಾ? ನೀನು
ನಿನ್ನ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವಂತೆ ನಾನು ನನ್ನ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ
ದುಡಿಯುವದು ತಪ್ಪೆ?”

ಫ್ರೆಡರಿಕನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೆದುಳೊಳಗೆ ಡೈನೇವಾ ಇಟ್ಟಂತೆ
ಭಾಸವಾಯಿತು. ಎಂದೂ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡದ ಪುರಾರನ ನಮ್ರ
ಸೇವಕ X 24- ರೀಕ್‌ಗಾಗಿ ಸರ್ಜೀವ ಟೋರ್ವೆಡೋ ಆಗಲು
ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಾದರೂ ತಯಾರಿರುವ ನುಜೀ ಯುವಕ-
ಅವನ ಸ್ಪಷ್ಟ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದರೆ ಈ ಗುಪ್ತಚರಿ ಯುವತಿಯನ್ನು
ಕೂಡಲೇ ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಬೇಕು; ಇಲ್ಲವೇ ನಿಂತಲ್ಲೇ ರುಂಡ

ಹಾರಿಸಬೇಕು! ಆದರೆ ಈಕೆ ಇಲೋನಾ — ಫೈಡರಿಕನ ಪಾಲಿಗೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಪ್ರೀತಿಯ ವಸ್ತು!

“ಬೇಗ ತೊಲಗು! ಓಡು ಇಲ್ಲಿಂದ!” ಫೈಡರಿಕ್ ಆಕೆಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ದೂಡಿದ.

“ಬಾ ನನ್ನೊಡನೆ. ಗತ ಕಾಲವನ್ನು ಮರೆತು ನವ ಜೀವನವನ್ನಾರಂಭಿಸೋಣ-ಫೈಡರಿಕ್!” ಆಕೆ ತನ್ನ ಕೋಮಲ ಶರೀರದ ಸರ್ವಾಂಗಗಳನ್ನು ಫೈಡರಿಕನ ದೇಹಕ್ಕೊತ್ತಿ ನಿಂತಳು.

ಎರಡು ತರುಣ ದೇಹಗಳ ಘರ್ಷಣೆ ನಡೆದಿದೆ; ಮಿಲನವೆನ್ನಲೆ?—ನಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಬಿಡ. ಗದಗಾಗಿ ಆ ಘರ್ಷಣೆಯೆನ್ನಲೆ?—ಅದೂ ಅಲ್ಲ; ಆ ಹೋರಾಟ ಹೀಗಲ್ಲ.

‘ಠಂ. ದುಠಂ, ಧಠಂ!’—ಗನ್ನುಗಳ ಶಬ್ದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಕೇಳಿ ಬಂತು. ರಶ್ಮಿದ ತೀವ್ರ ಹಿಮ ಕೂಡಾ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಫೈಡರಿಕನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ತಡೆದುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಲೋನಾಳ ಕೋಮಲ ಕಾಯದ ಪೆಂಪು ಅವನನ್ನು ಕದಲಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

“ಇನ್ನಾದರೂ ಹೋಗಲಾರೆಯಾ ಇಲೋನಾ?”—ಫೈಡರಿಕ್ ದೀನನಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡ.

“ಇಲ್ಲ” — ಇಲೋನಾಳ ಸ್ಪಷ್ಟ ಉತ್ತರ—“ನೀನು ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಲ್ಲೊಂದನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು”

ಫೈಡರಿಕನ ಹೃದಯಾಂದೋಲನವೂ ಮೈ ಶಾಂತವಾಯಿತು; ಮುಖವು ಗಂಭೀರವಾಯಿತು. “ನನ್ನ ಇಲೋನಾ! ನೀನು ಮರಣಕ್ಕಂಜುವೆಯಾ?”

• ನಿನ್ನನ್ನು ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಾದರೆ ಅಂಜಲಾರೆ ಫೈಡರಿಕ್”

“ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಚುಂಬಿಸು”

ಅವ ಚುಂಬಿಸಿದುದಲ್ಲ, ಅವಳ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಜಗಿದಕ್ಷಿ
ಆ ಚುಂಬನದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ರಭಸವಿತ್ತು!

ಫಕ್ಕನೆ ಆಕೆಯಾಲಿಂಗನಿಂದ ಫೈಡರಿಕನ ಕೈ ಸಡಲಿತು.
ಇಲೋನಾ ನಾಲ್ಕುಗುಲ ದೂರವಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಮಾತ್ರ-‘ಛಂ!’

‘ಛ್ಹೇ.....ಫೈ.....ಡ್.....!’ ಆಕೆಯ ರಕ್ತ
ಮಿಶ್ರಿತ ದೇಹ ಫೈಡರಿಕನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನದ
ನ್ನಪ್ಪಿ ಹಿಡಿದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕೂರಗಿಸಿದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದು
ಹೆಣದ ಮುಖಕ್ಕೊಮ್ಮೆ, ಎದೆಯ ರಕ್ತರಂಜಿತ ಘಾಯಕ್ಕೊಮ್ಮೆ
ಬಲವಾದ ಚುಂಬನವೊತ್ತಿದ; ಚುಂಬಿಸುತ್ತಾ ಹೋರಾಡಿದ
ಆ ಮೇಲೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಕುಳಿತ; ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವದವನಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ.
ಹಾಗೆಯೇ ಪಿಸ್ತೂಲಿದ್ದ ಬಲಗೈಯನ್ನು ನೀಟಾಗಿ ಎತ್ತಿದ.
ಫೈಡರಿಕನ ತುಟಿ ತಾಂಬೂಲ ಸವಿದಂತಿತ್ತು. ಆ ರಕ್ತರಂಜಿತ
ಬಾಯಿಂದ ಕೊರಟಿತು:—‘ವೋನ್ ವೋಕ್! ವೋನ್ ರೀಕ್!
ವೋನ್ ಪುರಾರ್! ಹೈಲ್ ಹಿಟ್ಲರ್!’ಜತೆಯಲ್ಲೇ
—‘ಛಂ!’ ”

ಫೈಡರಿಕನ ದೇಹ ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಾಲುತ್ತು ಇಲೋನಾಳ
ಸಕ್ಕುಕ್ಕೂರಗಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಿಲ್ಲ!

(ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಥೆಯೊಂದರ ಆಧಾರದಿಂದ)

ಭಾಯಾ ಸಾಕ್ಷಿ

.....

ನವೋದಯ ಸ್ಫುಡಿಯೋದಲ್ಲಿ 'ಅಡ್ಡ ಹಾದಿ' ಚಿತ್ರದ ಶೂಟಿಂಗ್ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಕಥಾ ಸಾರಾಂಶವಿದು:-
ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಪತ್ನಿ. ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣಬಿಡಲು ಸಿದ್ಧಳಿರುವ ಸಾಧ್ವಿ. ಆ ಸುಮಂಗಲಿಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದ ಶುಭಲಕ್ಷ್ಮಣ ವೇನೋ-ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಭರತವುಂಟಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಆಕೆ ನವಯುವತಿ, ವ್ರಾಯದ ಭರತ. ಆದರೆ ಗಂಡನ ವ್ಯಾಪಾರ ಬೇರೆಯೇ. ಗಂಡನಿಗೆ ದಿನದ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಘಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಐದಾರು ಘಂಟೆಗಳನ್ನಾದರೂ ಉಳಿಸುವ ಯೋಜನೆ ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಳು; ತನಗೆ ಮೈ ಸೌಖ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ನೆವಹೇಳಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಂಚಿಕೆ ಹೂಡಿದಳು. ಯಾವುದೂ ಅವಳ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಪೂರೈಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂಗಡಿಯ ಗಿರಾಕಿಗಳನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆಯುವ ಬೇರೆ ಸಾಹುಕಾರರಿರುವಾಗ ಅವರು ತನ್ನನ್ನೇ ಕಾಯುವಂತಿಲ್ಲ- ಎಂದು ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಭೇಯ. ಈಕೆ- ಈ ಗಿರಾಕಿ- ತನ್ನ ಹೊರತು ಅನ್ಯರನ್ನು ನೋಡಲು ಉವಾಯವೇ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ! ಆದರೆ ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೇ ಸುತ್ತಿ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಿರುದ್ಯೋಗೀ ಯುವಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅಂತರ್ಜ್ವಾಲೆಯು ಈಕೆಯನ್ನೂ ಅಡ್ಡಹಾದಿ ಹಿಡಿಸಿತು. ಸಾಹುಕಾರನ ಪತ್ನಿ ಯುವಕನ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಇಲ್ಲಿಯ ವ್ಯಾಪಾರವೂ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿತು.....

ಮಧುಕರ ನವೋದಯ ಸ್ಫುಡಿಯೋದ ಫೋಟೋಗ್ರಾಫರ್. ಈ ತನಕ ನಟನಟಿಯರ ಚುಂಬನಾಲಿಂಗನಗಳ

ರೂಪು ಅವನ ಯಂತ್ರದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಮೂಡುತ್ತಿತ್ತು; ಆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೃದಯದ ಬಾಗಿಲು ಪೂರ್ತಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು; ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತಿರಸ್ಕಾರದ ನಗೆ ಮಿಂಚುತ್ತಿತ್ತು. ಎಂತಹ ಕೃತಕ ಪ್ರಣಯಗಳಿವು! ನನ್ನ ಮಾಧವಿಯಾದರೆ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೈಲೇನೇ ಪ್ರಾಣಬಿಡುವಂತಿರುತ್ತಾಳೆ! ಅದು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವ ಪ್ರೇಮಘಟನೆ; ಇದು ಯಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ನಟನೆ! ನಮ್ಮದು ಅಮರ ಪ್ರೇಮ-ಇವರದು ಕೆವರ ಪ್ರೇಮ! ಎಂದು ಮಧುಕರ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದ. ಮಾಧವಿಯ ಕೈಹಿಡಿದ ತನ್ನ ನೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ನೆನಪಿಹೆಗ್ಗೊಳೆ ಪಡುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಆತನ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆದರೆ 'ಅಡ್ಡಹಾದಿ' ಚಿತ್ರದ ನಟನೆಗಳು ಅವನ ಕೆವರಾದಲ್ಲಿಷ್ಟೇ ಅಷ್ಟೇ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಹೃದಯದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿದವು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಾಧವಿಯ ವರ್ತನೆಯ ಕುರಿತು ಹಲವು ವಿಧದ ವಾರ್ತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ. ತನ್ನ ಮಿತ್ರ ರಾವ್ ಮತ್ತು ಮಾಧವಿಯರೊಳಗೆ ಪ್ರಣಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆ, ಎಂಬುದೇ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಆಧಾರ. ಆದರೆ ಮಾಧವಿ ಮತ್ತು ನಾನೆಂದರೆ ದೇಹವೆರಡು- ಪ್ರಾಣವೊಂದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ವಾರ್ತಾವಾಹಕರರಿಯರು. ರಾವ್ ನನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ಸುಳಿದಾಡಬಹುದು; ಆದರೆ ಮಾಧವಿಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಟೋಮಿಗಿದ್ದ ಸ್ಥಾನವೇ ಆತನಿಗಿದ್ದೀತು. ಆಧವಾ ನಾನಿಲ್ಲದವೆಳೆ ಪ್ರಮಾದವಶಾತ್ ಏನಾದರೂ ನಡೆದಿರಬಹುದೆ? ನನ್ನ ಮಾಧವಿ- ರಾವ್ ನನ್ನ?....- ಛೇ! ಅಸಾಧ್ಯ! ಉಹೇಗೊಂದು ಮಿತಿಬೇಕು. ವಾಪದ ಎಲ್ಲೆನೇರುವ ವರೆಗೂ ಅದು ಓಡುವದಲ್ಲ-ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಸಂತೈಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. 'ಅಡ್ಡಹಾದಿ' ಚಿತ್ರ ಅವನನ್ನು ಪುನಃ ಮುದ್ದುಡಿತು. ಹೀಗಾಗುವದಿದೆಯೆ? ನನಗೂ ತಿಂಗಳ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ

ಹಗಲು ಸ್ವುಡಿಯೋದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಘಂಟೆ
 ವಿರಾಮ ದೊರೆತುದನ್ನೇ ನಾನು ಬಿಡುವಿನ ದಿವಸವೆನ್ನುವದು.
 ನನಗೆ ಗೊತ್ತು—ವಾಧವಿಗದು ಸಾಕಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಹುಕಾರನ
 ಪತ್ನಿಯೂ ಪ್ರಧಮತಃ ಸಾಧ್ವಿಯೇ ಇದ್ದಳು; ಅವನ ಕಾಹಿಲೆ
 ಯೊಮ್ಮೆ ಹತೋಟಿ ತಪ್ಪಿದಾಗ ಆಕೆ ವಜ್ರನುಂಗಿದುದನ್ನು
 ನಾನೇ ಚಿತ್ರತೆಗೆದೆನಲ್ಲವೆ? ಕೊನೆಗೆ ಅವಳ ಅದೇ ತುಟಿ ಇನ್ನೊ
 ಬ್ಬನ ತುಟಿಗೊತ್ತು ವದ್ಯಶ್ಯವನ್ನು ನನ್ನದೇ ಕೆಮರ ತೆಗೆಯಿತಲ್ಲ?
 ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ವಾಧವಿ . . . ಬಲ್ಲೆ.—ಆಕೆ ಪ್ರೇಮೋದ್ವೇಗಿ,
 ಪ್ರಣಯೋನ್ಮತ್ತಿ . . .! ಮೇಲಾಗಿ, ನನ್ನ ಕಿವಿ ಮುಟ್ಟು
 ವರೆಗೂ ಕುನಾರ್ತೆ ಹಬ್ಬಿದೆ; ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಯೇ ಸಿದ್ಧ.
 ಎಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳಾಗಲಿ; ಸಿನೆಮಾ ಕಥೆಯಂತಹ ಒಂದು ಕಲ್ಪನಾ
 ಕಥೆಯೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ವಾಧವಿಯೊಡನೆ
 ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ; ಅವಳ ಕ್ಷಮಾ
 ಪಣಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ, ಅಲ್ಲಲ್ಲ, ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಚುಂಬನ
 ವನ್ನು ಬೆಲೆತತ್ತು ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಹೇಗೆ
 ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿ?..... ಮಧುಕರನಿಗೊಂದು ಯೋಚನೆ ಹೊಳೆ
 ಯಿತು. ಅವನ ವಾಧವಿಗೊಂಡ.

ಕೈಯಲೊಂದು ಕೆಮರಾ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮಧುಕರ
 ಪ್ರವೇಶಿಸುವಾಗ, ವಾಧವಿ ವಿರಾಮಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು
 ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಮಹಿಳೆಯಾದವಳು ತನ್ನ ಅಂಗಭಂಗಿಯ
 ಕಡೆಗೆ ಏನೂ ಲಕ್ಷ್ಯವೀಯದ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಬಹು
 ಅಪರೂಪ. ವಾಧವಿಯು ಏನೋ ಗಾಢಾಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ
 ವಳು ಹಸನ್ಮುಖಿಯಾಗಿ ಎಮ್ಮ ಮಧುಕರನನ್ನು ಇದಿರುಗೊಂ
 ಡಳು. ಅವನ ಕೆಮರವನ್ನು ಮುಂಭಾಗದ ಕಂಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು
 ನಗುತ್ತಾ ಇದಿರು ಬಂದ.

ಮಾತೃಕತೆ, ನಗೆನುಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮರೆತಳು- ಆಕೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ನೆಗೆದು ಅವನನ್ನಾಲಿಂಗಿಸಿ ಗಾಢವಾಗಿ ಚುಂಬಿಸಿದಳು. ಹೌದು, ಮಧುಕರ ಮನೆಗೆ ಬಾರದೆ ಅಂದಿಗೆ ಮೂರು ದಿನ!

ಈ ಬಾರಿಯದು ಕೂಡಾ ಕೆಮರಾ ಚುಂಬನಗಳನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಲಾಗುವ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಚುಂಬನ. ಮಧುಕರ ಆ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ತನ್ನಾಕೆಯ ಕುರಿತು ತಾನು ಕಟ್ಟಿದ ಕಲ್ಪನೆಗಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಾಚಿಕೊಂಡ. 'ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ನನ್ನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಿಸುವ ತಪಶ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದಲ್ಲದೆ ಆಕೆಯ ಚುಂಬನಕ್ಕಿಂತಹ ಮಾಧುರ್ಯವೆಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು?' ಮಧುಕರನ ಗಂಡು ಹೃದಯ ಪ್ರತ್ನಿಸಿತು

ಆದರೆ ಅವನ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಿದೆ. ತನ್ನವಳ ಪವಿತ್ರಾಚರಣೆಯನ್ನು ದಾಖಲೆ ಮೂಲಕ ರುಜುಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗ ಆಕೆ ಮಾಧವಿಯಲ್ಲ- ಅಗ್ನಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದ ಸೀತಾ ದೇವಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾಳೆ!

ಮಾರಣೇ ದಿನವೂ ಬಿಡುವು ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಮಾಧವಿಯ ನಡತೆಯ ಕೊನೆಯ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಮಾನತಿಟ್ಟು ಕಳೆಯುವ ಕ್ಷಣವೂ ಮಧುಕರನ ಪಾಲಿಗೊಂಡು ಯುಗ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಬಂದಿದ್ದ. ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ 'ಹಲ್ಲೋ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ರಾವ್ ಇದಿರುಬರುತ್ತಾನೆ- ಏನು ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದನೆ? ಮಾಧವಿ ಒಳಗಿರಬಹುದೆ? ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ. ಆಕೆ ಆಚೆ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದಳು- ಪತ್ತಿದೇವನ ಸ್ವಾಗತಕ್ಕೆ. 'ಮತ್ತೆ, ನನ್ನ ಮಾಧವಿ ರಾವ್‌ನನ್ನು..... ಛಿ! ಆ ಯೋಚನೆಯೇ ಅನ್ಯಾಯ!'

“ರಾವ್, ನಮ್ಮ ವಟ್ಟಿಗೆ ಈ ವಾರದಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದು

ದಿನಗಳು! ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತೆ? ನೋಡು—ನಿನ್ನೆಯೂ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಿತು, ಇವತ್ತೂ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವುಡಿಯೋದಲ್ಲಿ ಶೂಟಿಂಗ್ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತಷ್ಟೆ. ಆದರೂ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಸಮಯ ಸಿಗಬೇಕಾದರೆ ವಾರಕ್ಕೆ ಹದಿನೈದು ದಿನವಿರಬೇಕು ಎಂದೆ. ಮನಸಿದ್ದರೆ ಸಮಯವೂ ಇದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ದೃಷ್ಟಾಂತ!”— ಮಾಧವಿ ಮಧುಕರನಿಗೆ ತಾಗಿಂತು ಅವನ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾ ಸರಸವಾಕ್ಯಾಡಿದಳು. ನನ್ನಾಕೆ ಯಂತೆ ಗಂಡ ಬಂದ ದಿನವೇ ಹಬ್ಬವೆನ್ನುವ ಯುವತಿಯರೆಷ್ಟು ಮಂದಿಯಿದ್ದರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ?— ಮಧುಕರ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡ.

“ಆದರೆ ನನಗೀಗಲೇ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಘಂಟೆ ವಿನಹ ಸ್ವುಡಿಯೋದಿಂದ ಕಾಲ್ಟಿಗೆವೆ ನೆಂದರೆ ಬಿಡು ದೊರೆಯದು. ನನ್ನ ಸೂಚನಾಪತ್ರವೊಂದು ವೆಟ್ಟಿಗಿಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಹೋಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದೆ. ರಾವ್, ಕುಳಿತುಕೋ”— ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಧುಕರ ಒಳಗೆ ಹೋದ. ಮಾಧವಿ ಚಹಾ ತರಲು ಹೋದಳು ರಾವ್, ತಾನು ಮೊದಲೇ ಹೊರಟವನೆನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಬಿದ್ದ.

ಮಧುಕರ ಕಂಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಮರಾವನ್ನು ತೆಗೆದ. ಅದನ್ನಾರೂ ಮುಟ್ಟಿದಂತೆ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ ತೆಗೆದವನೇ ಎಡಬಲ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಒಳಗಡೆ ರೀಲನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದ. ಈಗ ಘಂಟೆಯೆರಡು. ಏನಾದರೂ ನಡೆಯಲಿದ್ದರೆ, ತಾನು ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಘಂಟೆಯಾದರೂ ಕಳೆದ ನಂತರ ನಡೆದೀತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೂರು ಘಂಟೆಯ ನಂತರದ ಚಿತ್ರವೆಲ್ಲಾ ಬರಲಿ, —ಕೆಮರಾವು ಮೂರು ಘಂಟೆಗೆ ಚಾಲಾಗುವಂತೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಟ್ಟು. ಮಾಧವಿ ಕೊಟ್ಟ ಚಹಾ, ಚುಂಬನಗಳನ್ನು ಸಡೆದು ಸ್ವುಡಿಯೋವಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಪ್ರೇಮವು

ಕುರುಡು; ತನ್ನ ಮೇಜಿನ ಮುಂಭಾಗದ ಕಂಡಿಗೊಂದು ಕಣ್ಣು ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾಧವಿಯೇನು ಬಲ್ಲಳು?

ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಘಂಟೆಗೆ ಬರುವೆನೆಂದಿದ್ದ ಮಧುಕರ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹನ್ನೆರಡು ಘಂಟೆಗೇನೇ ಮನೆಗೆ ಹಾಜರಾದ. ಅವ ಕೆಮರಾ ಮೇನ್. ಮನೆಯ ಕೆಮರಾವನನ್ನು ಕರೆಯಿತು! ಮಾಧವಿ ತುಟಿಯೊಡ್ಡುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ಬಂದಾಗ “ನಿಲ್ಲು, ಅವಸರದ ಮೇಲೆ ಅವಸರದಿಂದ ಬಂದೆ. ಒಳಗಿದ್ದ ಕೆಮರಾದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿದೆ. ಅದು ತುಸು ಹಾಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಿಷ್ಕಿಸಲಿಕ್ಕಿದೆ. ಆ ತನಕ ನನ್ನ ಸುದ್ದಿಗೆ ಬರಬೇಡ; ಏಕಾಗ್ರತೆ ಕೆಡಿಸಬೇಡ” ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಹೇಳಿಯೇ ಚುಂಬನ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟು. ಕಂಡಿಯ ಕೆಮರ ವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ಅದನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ರೀಲನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆದ. ರೀಲಿನಲ್ಲಿ-ಅಂತೆಯೇ ಮಧುಕರನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ-ಮುಬ್ಬು ಕವಿದಿದೆ. ಎರಡರ ಮುಬ್ಬು ಕೆಂಡ ಮುಚ್ಚಿದ ಬೂದಿ; ಒಳಗಡೆ ಝಗಝಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ತೊಳೆದು ನೋಡುವ ಕೆಲಸವೊಂದೇ ಬಾಕಿ.

ಆ ಕೆಮರಾದ ಬಳಿ ಹೃದಯಮಾವಕ ಯಂತ್ರವೊಂದಿರ ಬೇಕಿತ್ತು; ರೀಲನ್ನು ಕ್ರಮ ಪ್ರಕಾರ ತೊಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಮಧುಕರನ ಹೃದಯದಲ್ಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಿತ್ತು.

ಮೊದಲಿನ ಕೆಲವು ಭಾಗ ಶುದ್ಧವಾಯಿತು; ಮಧುಕರನ ಹೃದಯವೂ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಚಿತ್ರವೂ ಮೂಡಲಿಲ್ಲ- ಅದು ಬರಿದು ‘ನಾನಿಲ್ಲದಾಗ ಆ ಕೋಣೆಯೇ ಮಾಧವಿಗೆ

ಮಸಣ ಸದೃಶವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೇನೋ! ಅಲ್ಲಿಗಾಕೆಯ ಸುಳಿ
ವಿಲ್ಲ ಆಕೆಯನ್ನು ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ನಾನೆಂತಹ ಪಾಪ
ಮಾಡಿದೆ! ನನ್ನ ಮಾಧವಿಯ ಮೇಲೂ ಆರೋಪ ಹೊರಿಸು
ವವರಿದ್ದರಲ್ಲ— ನರಕದ ಹುಳಗಳು!”

ಅವ ಕ್ರಮ ಪ್ರಕಾರ ತೊಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದ; ರೀಲು
ಹೊಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂತು:— - - -

“ಹಾಂ! ಒಳಗೆ ಬಂದಳು. .. ಅದೇನು.... ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚಹಾ
ತಟ್ಟಿ! ಚಹಾ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಮುಖದಲ್ಲೊಂದು
ಉಲ್ಲಾಸವಿದೆ. ಯಾಕಾಗಿ? ವ್ರಾಯಶಃ ಆ ಚಹಾಕ್ಕಿಂತಲೂ
ನನ್ನ ತುಟಿಯೇ ರುಚಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಳೇನೋ!
ಅದೇ ಧ್ಯಾನವೇನೋ! ಕೊನೆಯ ವರೆಗೂ ಹೀಗೇನೇ ಇರಲಿ!”

“ಅವಳೇ - - - ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದಾಳೆ - - - -”

“ಅರರೇ! ಇದು ಯಾರು? ...ಯಾರೋ ಬಂದರಲ್ಲಾ?”

“ಹ್ಲೆ!! ರಾವ್? ರಾವ್!.....”

‘ಘಾತಕಿ! ವಿಶ್ವಾಸ ದ್ರೋಹಿ! ಅವಳ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ
ಕೈಯಿಟ್ಟು ವಾಲುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆಕೆಯ ಮೊಗ ಮೇಲಾಗಿದೆ.
ರಾಕ್ಷಸಿ!....ಅಯ್ಯೋ!’

‘ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಕಣ್ಣೀಕೆ ಕಳಚಿ ಠೋಗಲಾರದು!
‘ಡಬ್ ಡಬ್’ (ಕಣಿ ಬಡೆದುಕೊಂಡು) ನಾಲ್ಕು ತುಟಿಗಳೂ
ಒಂದಾಗಿವೆರಾಕ್ಷಸಿಯ ಕುರ್ಚಿಯ ಮುಂಭಾಗದ ಕಾಲು
ಗಳೆದ್ದಿವೆ ...ನರ ಭಕ್ಷಕಿ! ನಿನು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ
ರೀತಿಯೇ! ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ನೋಗಸಾಗಿ ನೀನು ಚುಂಬಿಸಿ
ದ್ದುಂಟೆ? ನಿನ್ನ ತುಟಿ-ಈಟಿ! ಇದೆಲ್ಲ?ಇದೆಲ್ಲ?.... ಅವನ
ಕೈಯೆಲ್ಲಿ?!.... ‘ಡಬ್ ಡಬ್ ಡಬ್’! (ಎದೆಯ ತಾಡನ) ಹಾ!
ಈ ರೀಲಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಲೊಡಲಿ-? ಮನೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಕೊಡಲಿ?
ಸಿಸ್ತೊಲಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತಲ್ಲಾ!”

“ಅದೇ!.....ಅದೇ!!..... ..ಅದೇ!!!..... ಕಾಳೋರ
 ಗಗಳೇ! ಈಗ ಮುಖವೆತ್ತಿದಿರಾ!.....ಪರಮೇಶ್ವರಾ! ನಿಮ್ಮ
 ನಗೆನೋಟಗಳ ಧಾಟಿಯೇ! ತಾಟಕೀ-ನಿನ್ನ ಈ ನೋಟ..
 ಅಯ್ಯೋ....ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿಯನೆಟ್ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತೇ!
 ದೇವಾ - - - ಎದ್ದರು,- ನರ ರಾಕ್ಷಸರೆದ್ದರು! ಯಾವ
 ಕಡೆ?.... “ಹಾಂ?...ಒಳ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ....ಭಗವಂತಾ!”
 ಹೌದು....ಒಳ ಕೋಣೆಗೆ..... !! ಇಲ್ಲ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ....
 ಇನ್ನಿಲ್ಲ....ಇಲ್ಲ!”

ರೀಲು ಕೋಣೆ ತುಂಬಾ ಹರಡಿತ್ತು; ಕೆಮರಾವಲ್ಲಿ
 ಬಿದ್ದಿತ್ತು; ಮಧುಕರನು ತಲೆಗೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ
 ಅರ್ಧ ಘಂಟೆ ಕಳೆಯಿತು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ಬೆಂಕಿ ಕಡ್ಡಿ
 ಕೀರಿ ರೀಲಿಗೆ ಕೊಡಲು ಹೋಗಿದ್ದ. ಸತ್ತಿಯು ಅನ್ಯರನ್ನು
 ಚುಂಬಿಸುವದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ
 ಕೀಳಬಾರದೇಕೆ ಎಂದು ತಲೆ ತುರಿಸಿಕೊಂಡ. ಸೀದಾ ಹೋಗಿ
 ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯ ಎದೆಗೆ ಚೂರಿಯನ್ನು ನೆಡಲೆ? ರಾವ್‌ಗೆ
 ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ತಿವಿಯಲೆ?....
 ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಐದು ಮಿನಿಟು ಕಳೆಯುವಾಗ
 ಮಧುಕರನು ಪುನರ್ಜನ್ಮದಲ್ಲಿದ್ದವನಂತಾದ. ಅವನಲ್ಲಿ
 ಮೂಡಿದ ವಿಚಾರದಿಂದ ಮುಖ ಪ್ರಫುಲ್ಲವಾಯಿತು. ರೀಲ
 ನ್ನೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿಸಿ ಕೆಮರಕ್ಕೊಂದು ಚುಂಬನ ಕೊಟ್ಟ.
 ಅದನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಹೊರಟ;
 ಅವನ ಕಣ್ಣು ಹೆಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಂತೆ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲೇ
 ನೆಟ್ಟುದರಿಂದಾಯಿತು- ಸಕ್ಕುಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಧವಿ
 ಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಏನು ಸ್ತಂಭವಿಸುತ್ತಿತ್ತೋ!

ಇದಿರುಗೊಳ್ಳಲು ಬಂದ ಮಾಧವಿ ಅವನ ವಿಕಾರ ರೂಪ

ವನ್ನು ಕಂಡು ಬಿಚ್ಚಿ ಹಿಂಜರಿದಳು. ಕೆಮರಾ ಹಾಳಾಯಿತೆಂದು ಈ ಗೊಂದಲವೇ ಅವಳಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆಂದು ಸಂದೇಹ ಮೂಡಿತು. ಆದರೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ-ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ವರ್ತನೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಕೂಡ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಆದ್ದರಿಂದ ಭಯವಿಲ್ಲ.

“ಏನು, ಸ್ವುಡಿಯೋವಿಗೆ....” ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆತ್ತಿದ ಮಾಧವಿ, ಆತ ಬೇಗ ಬೇಗನೇ ಕಾಲ್ಡೆಗೆಯಹತ್ತಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೇ ತಡೆದಳು. ಒಮ್ಮೆ ಕಂಠ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು “ರಾತ್ರಿ ಬರುವಿರಾ?” ಎಂದಳು.

“ಬರುತ್ತದೆ, ನೋಡು!”- ಮಧುಕರನಂದಿದ್ದ; ಮಾಧವಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ.

ಬಂತು. ಮೂರೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ‘ನೀನು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನೊಡನೆ ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧ ಕಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ’ ಎಂದು ಮಧುಕರನ ವಕೀಲರೇ ನೋಟೀಸು ಮಾಧವಿಗೆ ಬಂತು. ಮನಸ್ಸಾಕ್ಸಿ ಬೇರೆ, ಕೋರ್ಟು ಸಾಕ್ಸಿ ಬೇರೆ ಎಂಬುದನ್ನರಿತಿದ್ದ ಮಾಧವಿ ತಾನು ನಿರ್ದೋಷಿಯೆಂದು ವ್ಯವಹರಿಸಿದಳು. ಸವಿವರ ಹೇಳಿಕೆಯೊಡನೆ ಮಧುಕರನು ರೀಲನ್ನು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹಾಜರುಪಡಿಸಿದಾಗ ಮಾಧವಿಗೆ ಮರು ಸವಾಲಿಗಿಂತೂ ನಾಲಿಗೆಯಿಲ್ಲ- ‘ರಾ...ವ್’ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಸ್ಮೃತಿ ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲವಂತೆ.

ವಿವಾಹವಿಚ್ಛೇದದ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಜಡ್ಜರೊಂದು ವಾಕ್ಯ ಬರೆದಿದ್ದರು. “ಆಧುನಿಕ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಪರಾಧ ಚಾತುರ್ಯವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಅದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವ ಹೊಸ ಹೊಸ ಶೋಧಗಳೂ ನಡೆದಿವೆಯಾದ್ದರಿಂದ ತಪ್ಪು ತಪ್ಪಿ ಹೋಗುವಂತಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿ”.

ಗೌರಿ

— ೧ —

ತಾಯಿಯುಗಳಿಬ್ಬರೂ ಊರಿನ ಒಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಪಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿದ್ದರು. ಕೂಲಿ ಮಾಡಿಯೇ ಅವರು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾಯಿಯು ವಿಧವೆಯಾಗಿದ್ದಳು, ಮಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ವಿನಾಹವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯ ಹೆಸರು ಗಂಗೆ, ಮಗಳ ಹೆಸರು ಗೌರಿ.

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತಾಯಿಗೆ ಮಗಳ ವಿನಾಹದ ಚಿಂತೆ. ಜನರಿಗೆ ಗೌರಿಯು ಇನ್ನೂ ಬೃಹದ್ವಯವೆ ಕೈನಿಡದೆ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದೇ ಒಂದು ರಹಸ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ತನ್ನ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಗೌರಿಯನ್ನು ವಿನಾಹವಾಗಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

ಗೌರಿಯು ಸುಂದರ ಯುವತಿ. ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಕತ್ತಿತ್ತಿ ವಾತನಾಡಿದವಳಲ್ಲ. ಆದರೆ ಜನರು ಇವಳ ಈ ನಡತೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಸಂಶಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ಯುವತಿಯು ಇಷ್ಟು ಮಾನದಿಂದಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಗುಟ್ಟು ಇರಬಹುದೆಂದು ಜನರು ಅಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆಯೇ ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು, ಗಂಗೆಯು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಮುದುಕಿಯಾದಳು, ಗೌರಿಯು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸುಂದರಿಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಳು.

— ೨ —

ಒಂದು ದಿನ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಯಾಣಿಕನು ಎಲ್ಲಿಗೋ

ಹೋಗುತ್ತ ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ರಾತ್ರಿಯಾಗಲು, ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಗಂಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಗಂಗೆಯು ಅವನನ್ನು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಿದಳು. ಬಂದವನು ಶೂದ್ರ ಜಾತಿಯವನು, ಹೆಸರು ರಂಗ. ಊಟವಾದ ನಂತರ ಮಾತುಮಾತಿಗೆ ಗೌರಿಯ ವಿವಾಹದ ಸುದ್ದಿಯೂ ಬಂದಿತು. ಅವನು ಗೌರಿಯ ರೂಪುಲಾವಣ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮರುಳಾಗಿ, ಆಕೆಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗಲು ಒಪ್ಪಿ, ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಕೆಲವು ಆಭರಣಗಳನ್ನೂ, ಸ್ವಲ್ಪ ಜವಳಿಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಲಾಳು ಬಂಧುಮಿತ್ರರೊಡಗೂಡಿ ಗೌರಿಯ ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ವಿವಾಹವಾಯಿತು. ನಂತರ ಅಳಿಯನು ಗೌರಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ಅಳಿಯ ರಂಗನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಏನೇನೋ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ “ಅಯ್ಯೋ, ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದೆ ನಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಗೌರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲು ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ರಂಗನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವುದಕ್ಕೆಂದು ಹೊರಟುಬಂದನು ಊಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ತಂಗಿಯ ಗಂಡನು ಅವನೊಡನೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ರಂಗನಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. “ಊಟಕ್ಕೆ ಬರ. ವುದಿಲ್ಲ ಭಾವ?” ಎಂದು ಭಾವನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಭಾವ—ನೀನು ಊಟ ಮಾಡು; ನಾನು ಆ ಮೇಲೆಳುವೆನು.

ರಂಗ—ಅದೇನು ಹೇಳೋ ಭಾವ, ಊಟಕ್ಕೆ ಬರೋಲ್ಲೆ?

ಭವ—ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಆಗೋ ವರೆಗೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಜೊತೆಲಿ ಊಟ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಿರದ ಬಳಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹೇಳಲಿಲ್ಲ, ಕೇಳಲಿಲ್ಲ, ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲೋ ಹೋಗಿ ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ ಇವನು!

ರಂಗನು ತಕ್ಷಣ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಅತ್ತೆಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟು ತಂಗಿಯು ಅಳುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ಆ ರಾತ್ರಿಯೇ ಅವನು ಗೌರಿಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಗೌರಿಯು ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಪತಿಯು ಹೊರಟುಹೋದುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

— ೩ —

ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಾಗಿ ಹೋದುವು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ರಂಗನ ಪತ್ನಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾಗದವೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಗೌರಿಯು ಮಾತ್ರ ಸದಾ ಆನಂದದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಂದಿನಂತೆ ಹಣೆಗೆ ಕುಂಕುವನ್ನಿಟ್ಟು, ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಪತಿಯು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದ ಒಂದು ಭಜನಾವಳಿಯಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ಭಜನೆಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ್ಯೆ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನೊದಲು ಅವಳು ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಊರಿನ ಇತರ ಸ್ತ್ರೀಯರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಳಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ವಿವಾಹವಾಗಿ, ಗಂಡಂದಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ಇವಳಿಗೂ ಗಂಡನಿದ್ದಾನೆ, ಈಗ ಇವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನ ವಿಷಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಗಂಡನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಹಸ, ಪ್ರೀತಿಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಗೌರಿಗೆ ಬಹಳ ಆನಂದ. ಆಗ ಇತರ ಸ್ತ್ರೀಯರು “ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದುದೇಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳುವರು.

ಗೌರಿಯು “ಏನು ಮಾಡುವುದು! ಗಂಡಸಾದವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಅತ್ತೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಲಾಗುವುದೇ? ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕು ಕಾಸು ತರುವುದೇ ಅಲ್ಲವೇ ಗಂಡಸರ ಕೆಲಸ” ಎನ್ನುವಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಗೆಳತಿಯು ಗೌರಿಗೆ—“ಬಿಡೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿತ್ತೇಯಾ. ನಿನ್ನ ಗಂಡ ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಜಗಳವಾಡಿ ಹೋಗಿ ದ್ದಾನೆ” ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಗೌರಿಯು ನಗುತ್ತ ಹೀಗೆಂದಳು, “ಅಕ್ಕ, ತನ್ನ ದೇವರೊಡನೆ ಯಾರಾದರೂ ಜಗಳವಾಡೋ ದುಂಟೆ? ಅವರು ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು, ಅವರೊಡನೆ ಜಗಳವೇ? ಛಿ, ಹಾಗೇನಾದರೂ ಜಗಳವಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದ ದಿನ ನಾನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಾಯುವೆನು. ನನ್ನ ಕೂಡೆ ಹೇಳಿ ಅವರು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ, ಹೇಳಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಕೈಕಾಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡುಬಿಡ್ತಿದ್ದೆ”.

— ೪ —

ಒಂದು ದಿನ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಿಂದ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನು ಗಂಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ರಂಗನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ರಂಗನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಇವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಎರಡು ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರಯಾಣದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಸಹ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಗೌರಿಯು ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ವೃದ್ಧ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಡನೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು. ಗಂಗೆಯು ಸ್ವೇಷನ್ನಿನ ವರೆಗೂ ಹೋಗಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಂದಳು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಗೌರಿಯು ಈ ರೀತಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಬಂದಳು:-
“ಅವರು ಈಗ ಹೇಗಿದ್ದಾರೋ ಕಾಣೆ! ಶರೀರ ದಪ್ಪವಾಗಿರಬಹುದು. ನಾನು ನೊದಲೆರಡು ದಿನಗಳು ಅವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡೋದೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಬಿಟ್ಟುಬಂದಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳುವೆನು ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನಾ

ದರೂ ಕೆಟ್ಟುದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಕಣ್ಣಿಂದ ನೋಡದೆ ಏಕೆ ನಂಬಿದಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಏಕೆ ಗೋಳಾಡಿಸಿದಿರಿ ಎನ್ನುವೆನು". ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುದುಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಡನೆ "ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ದೂರವಿದೆ" ಎನ್ನುವಳು. ಇದೇ ರೀತಿ ಇನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಕನಸನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಕಾಣುತ್ತ ಬಂದಳು.

ಪಾಪ, ಆ ಬಡಪಾಯಿಗೆ ತಾನು ಯೋಚಿಸಿ ವುದೇ ಒಂದಾದರೆ, ಈಶ್ವರನ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಬೇರೆ ಎಂಬುದು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಮುದುಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಪುಂಡರು ತಿರುಗುವರೆಂಬುದು ಪಾಪ ಅವಳಿಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಪಾಪ, ಗೌರಿಯು ಮನದ ಮುಂಡಿಗೆಯನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲೇ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದಳು.

— ೫ —

ಮೂರನೆ ದಿನ ರೈಲು ಕಲ್ಕತ್ತೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಗೌರಿಯು ಎದೆಯು ಡಬ್‌ಡಬಿಸಹತ್ತಿತು. ಅವನು ಇಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ನಿಂತಿರಬಹುದು. ಇನ್ನೇನು ಬರಬಹುದು ಎಂದು ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ರಂಗನ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿಯೂ. ಆಗ ಮುದುಕನು "ರಂಗನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಎಲ್ಲೋ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ರಜ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ? ನಾವು ಇಂತಹ ಗಾಡಿಯಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತೇವೆಂದು ಅವನಿಗೇನು ಗೊತ್ತು? ನಡೆ ಹೋಗೋಣ" ಎಂದನು.

ಇಬ್ಬರೂ ಟಾಂಗಾದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು. ಗೌರಿಯು ಎಂದೂ ಟಾಂಗಾದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವಳಲ್ಲ. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಸಾಹುಕಾರರೇ ಎಂದು ತಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದುದರಿಂದ, ತಾನೂ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವೆನಲ್ಲ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಜೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯು ಒಂದು ಬಂಗಲೆಯ ಬಳಿ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಸುತ್ತಲೂ ಹೂವಿನ ತೋಟಗಳು. ಮಹಡಿಗೆ ಅಮೃತಶಿಲೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು. ಗೌರಿಯು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಡನೆ ಮಹಡಿಯನ್ನೇರಿದಳು. ಆಶ್ಚರ್ಯ, ಆನಂದ ಮತ್ತು ಆಶೆಗಳೊಡನೆ ಅವಳು ಮೇಲೇರುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಈ ಅರಮನೆ ಎಲ್ಲ ಅವರದೇ! ಬಾಡಿಗೆ ಬಹಳಾಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ! ಹಣಾಂದ್ರೆ ಅವರಿಗೇನೂ ಲೆಕ್ಕವೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ! ಅವರೇನಾದರೂ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ಹೋಗಿ ಎಬ್ಬಿಸುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಏಳುವರು” ಎನ್ನುತ್ತ ಹತ್ತಿದಳು. ಮೆಟ್ಟಿಲು ಮುಗಿಯಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಗೌರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ರಂಗನಿರಲಿಲ್ಲ! ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಂಚವಿತ್ತು. ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪಾತ್ರೆಗಳಿದ್ದುವು. ಒಂದು ಗಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿತ್ತು. ಗೌರಿಗೆ ತುಂಬ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದಳು. ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಸದ ಪೊರಕೆ ಇತ್ತು. ಗೌರಿಗೆ ಮಾರ್ಗಾಯಾಸವಾಗಿದ್ದರೂ, ಪ್ರೇಮದ ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮರೆತು, ಕೋಣೆಯನ್ನು ಗುಡಿಸಿದಳು! ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೊಳೆದು ಒಂದು ಕಡೆ ಇಟ್ಟಳು. ಕೋಣೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರೇಮವೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಜೀವನದ 15 ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಕಳೆದ, ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅವಳಿಗೆ ಈ ಸೌಖ್ಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆನ್ನು ಬಹುದು.

ಆದರೆ ಸಂಜೆಯಾದರೂ ರಂಗನು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸಂಜೆಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಬಿಡುವಾಗುವುದೆಂದೂ, ಇನ್ನೇನು ರನ್ನ ಪತಿಯು ಬರಬಹುದೆಂದೂ ಆತುರತೆಯಿಂದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.

ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪವಿರಲಿಲ್ಲ. ಗೌರಿಯು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ರಂಗನು ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು. ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ 9 ಗಂಟೆಗೆ ಮುದುಕನು ಬಂದನು. ರಂಗನೇ ಬಂದನೆಂದು ಗೌರಿಯ ಭಾವನೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ ಬರಲು “ಅವರಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಮುದುಕ—ನಿನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ವರ್ಗವಾಯಿತಂತೆ. ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದೆ. ರಂಗನು 10 ದಿನ ರಜ ಪಡೆದು ಊರಿಗೆ ಹೋದನಂತೆ. ಯಾರಾದರೂ ತನ್ನವರು ಬಂದರೆ ತಾನಿರುವ ಕಡೆ ಕಳುಹಿಸುವಂತಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ವಿಳಾಸ ವನ್ನೂ ಸಹ ಕೊಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ನಾಳೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸುವೆನು. ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರಿರುವರು. ಅದುದರಿಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಗೌರಿ—ಹಡಗು ಎಷ್ಟು ದಿನದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟುವುದು?

ಮುದುಕ—8-10 ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದುವರೆಗೆ ಗೌರಿಗೆ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಯ ವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗುವೆನೆಂಬ ಭರ ವಸೆ ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಹಡಗನ್ನೂ ಸಮುದ್ರವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಭಯವಾಯಿತು.

ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಗೌರಿಗೆ ಏಕೋ ಏನೋ ಬಹಳ ಭಯವಾಯಿತು. ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿದ್ದರು, ಅನೇಕ

ಮಂದಿ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಇದ್ದರು. ಅವರು ಪರಸ್ಪರ ಬಹಳ ತುಚ್ಛವಾಗಿ ಬೈದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬಳು ಮಾತ್ರ ಬಹಳ ಚಿಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದೊಡ್ಡವರ ಮನೆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳೆಂದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಗೌರಿಯು ಅವಳನ್ನು “ಅಕ್ಕ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಸ್ತ್ರೀ—ಏನು ಹೇಳಲಿ ತಂಗಿ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಸಹ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ?

ಗೌರಿ—ನಾನಂತೂ ನನ್ನ ಗಂಡನ ಬಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಹಡಗಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದೋ, ಅಲ್ಲೇ ಅವರು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ನಾನು ನಿನ್ನೆಯೇ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಲ್ಲೇ ಅವರನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಏನು ಮಾಡಲಿ, ತಡವಾಯಿತು.

ಸ್ತ್ರೀ—ಅಯ್ಯೋ ತಂಗಿ, ನೀನು ಮನೆಯಿಂದ ಯಾರೊಡನೆ ಬಂದೆ?

ಗೌರಿ—ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಿಂದ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಬರಹೇಳಿದ್ದರು.

ಸ್ತ್ರೀ—ಅವನ ಪರಿಚಯವು ನಿನಗಿತ್ತೇ?

ಗೌರಿ—ಇಲ್ಲ, ಆ ಕಡೆಯವನೇ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ.

ಸ್ತ್ರೀ—ಅದೇ ಆ ಎತ್ತರವಾದ ಮುದುಕ, ಒಂದು ಕಣ್ಣಿಲ್ಲ ಹೂ ಇದೆಯಲ್ಲ, ಅವನೇ ತಾನೇ?

ಗೌರಿ—ಹೌದ್ದಾಡು, ಅವನೇ, ನಿನಗೆ ಅವನು ಗೊತ್ತೇ?

ಸ್ತ್ರೀ—ಆ ಪಾಪಿಯೇ ನನ್ನನ್ನೂ ಹಾಳುಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ವಂಶವೆಲ್ಲ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿ, ಅವನ ವಂಶ ಹಾಳಾಗಲಿ, ಅವನಿಗೆ ಕುಷ್ಠರೋಗ ಹತ್ತಲಿ! ನಾನು ನನ್ನ ಕತಿ

ಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ನೀನು ನಂಬಲಾರೆ. ಅವನಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಮುಖವನ್ನೇ ತೋರಿಸದಂತಾದೆನು. ಮೂರತ್ತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೂಲಿ ಮಾಡಿ ಜೀವಿಸೋಣವೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ.

ಗೌರಿಗೆ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋದಂತಾಯಿತು. ಹಡಗು ಆಳವಾದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಮುದುಕನು ಮೋಸಮಾಡಿದನೆಂದು ತಿಳಿದಳು. “ಆಯ್ಯೋ, ದೇವರೇ! ನನ್ನ ಯಾವ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ, ನೀನು ನನಗೆ ಈ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟೆ” ಎಂದು ಕೊಂಡು “ಅಕ್ಕ, ಈ ಜನರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಈ ರೀತಿ ಏಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರುವರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಸ್ತ್ರೀ—ಹಣಕ್ಕಾಗಿ, ಮತ್ತಿನ್ನೇಕೆ?

ಗೌರಿ—ಅಲ್ಲಿ ನಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು?

ಸ್ತ್ರೀ—ಕೂಲಿ.

ಗೌರಿಯ ಆಶಾನ್ವಿತೆಯು ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತು. ತನ್ನ ತಾಯಿ, ಊರು, ಗೆಲತಿಯರೆಲ್ಲ ಅವಳ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದರು.

ಸ್ತ್ರೀ—ಕೂಲಿ ಮಾಡುವುದೇನೂ ಕೆಟ್ಟದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವ ಪಾಪಿಯಾದರೂ ಕೆಟ್ಟದೃಷ್ಟಿ ಇಟ್ಟರೇನು ಮಾಡುವುದು? ಆ ರೀತಿ ಏನಾದರೂ ಆದರೆ ನಾನಂತೂ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ನಾನೂ ಸಾಯಬೇಕೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ

ಗೌರಿಯು ಅವಳ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಚಕಿತಳಾದಳು. “ಅಕ್ಕಾ, ನಾನೂ ನೀನೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಇರೋಣ. ನನಗೆ ನಿನ್ನದೇ ಭರವಸೆ”.

ಸ್ತ್ರೀ—ದೇವರನ್ನು ನಂಬು, ಮರಣಕ್ಕೆ ಅಂಜದಿರು.

ಹಡಗಿನಿಂದಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ, ಒಬ್ಬನು ಬಂದು ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಹೆಸರನ್ನು ಬರೆಯಲಾಗಂಭಿಸಿದನು. ಅವನ ಉಡುಪು ಅಂಗ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯನಂತೆ

ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಗೌರಿಯು ಅವನ ಸ್ವರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಕಿತಳಾದಳು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಕಣ್ಣುತುಂಬ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ದೇಹದಲ್ಲಿ ರೋವಾಂಚನವಾಯಿತು. ಎದೆಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನು ನಂಬುವುದೇ ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಯಾರು ತನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿದ್ದನೋ, ಅವನೇ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಯಾರನ್ನು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ನೋಡುವ ಆಸೆಯು ಗೌರಿಗೆ ಇರ ಇಲ್ಲವೋ, ಆ ರಂಗನೇ ತನ್ನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೇನೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಖವಂತೂ ಬದಲಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಹಿಂದಿನ ಯೌವನವಿರಲಿಲ್ಲ; ಮಾತಿನ ಆ ಮಾಧುರ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ತಲೆ ಎಲ್ಲ ಬೆಳ್ಳಗಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರವು ಎದ್ದು ಮೂಡಿತ್ತು, ಆದರೆ ಅವನು ರಂಗನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಗೌರಿಯು ಪತಿಯ ಚರಣಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಮುದುಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮಾಡಿದ್ದು ಸರಿಯಾದುದೇ ಎಂದುಕೊಂಡು, ಆ ಸ್ತ್ರೀಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಂದಳು:—“ಆಹ್, ನೀನು ಆ ಮುದುಕನನ್ನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇವರೇ ನಮ್ಮವರು”.

ಸ್ತ್ರೀ—ನಿಜವೇ, ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆಯಾ?

ಗೌರಿ—ಏನಕ್ಕ, ಇನ್ನೂ ನಂಬಲಾರೆನೆ?

ಸ್ತ್ರೀ—ಹಾಗಾದರೆ ನೀನೇ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿ. ನನ್ನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಿಯಾ?

ಗೌರಿ—ಇದೇನಕ್ಕ, ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಕೈಬಿಡುವೆನೆ?

ರಂಗನು ಪ್ರಯಾಣಿಕರೊಡನೆ ಮಾತುಮಾತಿಗೂ ರೇಗುತ್ತಿದ್ದನು; ಅವರನ್ನು ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದನು, ಅನೇಕರನ್ನು ಒದ್ದನು. ತಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವರನ್ನು

ನೂಕೆ ಕೆಳಗೆ ಉರುಳಿಸಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಅವರ ಸರದಿಯೂ ಬರಲು “ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಗೌರಿ—ಗೌರಿ.

ರಂಗ—(ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಊರ್ಯ್ಯಾವುಮು?

ಗೌರಿಯು “ಬನಾರಸ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮದನಪುರ” ಎನ್ನುವಾಗ ಅವಳಿಗೆ ನಗು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ರಂಗನು ಅವಳನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟ. “ಗೌರಿ, ಇದೇನು, ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಗೌರಿಯು ಅಳುತ್ತ ನಿಂತಳು. ರಂಗನು ಪುನಃ “ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೆ?” ಎಂದನು. ಗೌರಿಯು ಕಣ್ಣನ್ನು ಒರಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ “ನೀವೇ ಕರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಲ್ಲ!” ಎಂದಳು.

ರಂಗ—ನಾನೇ! ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಏಳು ವರ್ಷದಿಂದ ಇದ್ದೇನೆ.

ಗೌರಿ—ನೀವು ಆ ಮುದುಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಡನೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ತರುವಂತೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ?

ರಂಗ—7 ವರ್ಷದಿಂದ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೀನೀ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತ ಇದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಕರೆಸಲಿ!

ಗೌರಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಉತ್ತರ ದೊರೆಯುವ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. “ಆವರು ಒಂದು ವೇಳೆ ಬರಹೇಳದಿದ್ದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಅವಮಾನಗೊಳಿಸಬೇಕೆ? ನಾನು ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಬಂದವಳೇ ಎಂದು” ಯೋಚಿಸಿ ಕತ್ತಿತ್ತಿ— “ನಿಮಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಗಲೂ ಹಿಂದಿರುಗಲು ಸಿದ್ಧಳೇ ಇದ್ದೇನೆ”—ಎಂದಳು.

ರಂಗ—(ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ) ಇಲ್ಲಿಂದ ಇನ್ನು ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ನೀನು ಹೊರಡಲಾರೆ.

ಗೌರಿ—ಏನು ಬಲವಂತವೇ?

ರಂಗ—ಹೌದು, ಇಲ್ಲಿಯು ನಿಯಮವೇ ಹಾಗಿದೆ.

ಗೌರಿ—ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೇ ಬೇರೆ ಕೂಲಿ ಮಾಡಿ ಜೀವನ ಮಾಡುವೆನು.

ರಂಗ—(ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ತಂದು) ನಾನು ಜೀವಿಸಿರುವ ತನಕ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರೆನು.

ಗೌರಿ—ನಿಮಗೆ ಹೊರೆಯಾಗಿರಲಾರೆನು.

ರಂಗ—ನೀನು ನನಗೆ ಹೊರೆಯೇ ಗೌರಿ! ಆದರೆ ಈ ಜಾಗವು ನಿನ್ನಂತಹ ಸತಿಯರಿರಲು ಯೋಗ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಇದುವರೆಗೆ ಬರವಾಡಿಕೊಳ್ಳದೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದೆನೆ? ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದ ಮುದುಕನೇ ನನ್ನನ್ನೂ ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ನಡೆ, ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಈ ಠೆಂಗಸ್ಯಾರು?

ಗೌರಿ—ಇವಳು ನನ್ನ ಗೆಳತಿ. ಇವಳನ್ನೂ ಆ ಮುದುಕನೇ ಮೋಸಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ರಂಗ—ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗುವುದು.

ಗೌರಿ—ಇವಳು ನನ್ನೊಡನೆ ಇರಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾಳೆ.

ರಂಗ—ಒಳ್ಳೇದು, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

ಮೂವರೂ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟರು. ರಂಗನು ಮಾತ್ರ ತಲೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ, ಸಂಶಯಮನಸ್ಕನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಒಬ್ಬನು ನಗುತ್ತಾ ರಂಗನೊಡನೆ “ಇವರ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬಳು ನನಗೆ” ಎಂದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು “ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ನನಗೆ” ಎಂದನು. ರಂಗನಿಗೆ ಕೋಪವೇರಿತು. ಕಂಪಿತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ “ಇವರಿಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರುವರು” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರೂ ನಕ್ಕರು. ಒಬ್ಬನು ಬಂದು ಗೌರಿಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲೆತ್ತಿ ಸುತ್ತಾ—“ಇವಳು ಯಾರೇ ಆಗಿರಲಿ, ನನಗೆ ಬೇಕು” ಎಂದನು.

ರಂಗ—ಖಾಸಿಂ, ಬೇಡ, ಸುಮ್ಮನಿರು. ನಮ್ಮ ಮನೆ ಯವರು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ?

ಇಬ್ಬರೂ “ನೋಡೋಣ” ಎಂದು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು.

ಗೌರಿ—ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಪೋಲಿಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೆ.

ರಂಗ—ಅದಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನಾನು ಈ ಸ್ಥಳ ನಿನ್ನಂತಹ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದುದು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಿಳಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಕುದುರೆ ಮೇಲೆ ಬಂದನು. ಅವನು ರಂಗನನ್ನು ನೋಡಿ “ವೆಲ್, ಜಮದಾರ್, ಈ ಹೆಂಗ್ಸರು ನನ್ನ ರೂಂ (ಕೋಣೆ) ನಲ್ಲಿರ್ಲಿ. ಈಗ ನನಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.”

ರಂಗ—ಸಾಬ್, ಇವರಿಬ್ಬರೂ ನನ್ನ ಮನೆಯವರೇ.

ಸಾಹೇಬ್—ಓಹೋ, ಸುಳ್ಳುಗಾರ! ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ನಿನಗೆ ಇಬ್ಬರು ಬೇಕೇ? (ಗೌರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ) ಇವಳನ್ನು ರೂಂಗೆ ಕಳಿಸಬಿಡು.

ರಂಗ—ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ರಂಗನ ಮಾತು ಸಾಹೇಬನ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಮೊದಲೇ ಅವನು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದನು ಸಾಹೇಬನ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆಯುವುದು ಅವನ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ರಂಗನು ಮನೆಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ರೈತನು ಹೊಲವನ್ನು ಕಾಯುವಂತೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಳಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರು ತಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ರಾತ್ರಿ 10ರ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿಯು ಬಂದು “ರಂಗ, ಸಾಹೇಬರು ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ” ಎಂದನು

ರಂಗ—ನಬೀಸಾಬ್, ನೋಡು, ನೀನೂ ನನ್ನ ದೇಶ ದವನು ಸಮಯ ಬಂದರೆ ನನಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು. ರಂಗ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆಂದು ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಹೇಳಬಿಡು. ಬಹಳಾಂದ್ರೆ ಜುಲ್ಮಾನೆಯಾದೀತು.

ನಬಿ --ಕುಡಿದಿದ್ದಾರೋ, ಬಹಳ ಸಿಟ್ಟಾಗಿದ್ದು.

ರಂಗ—ಒಳ್ಳೇದು, ಬರೋದಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಿಡು.

ನಬಿ—ನನಗೇನಂತೆ, ಏನೈಕಾದ್ರೂ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಆದರೆ ನಿಂಗತಿ?

ರಂಗನು ಯೋಚಿಸಿ, ನಬಿಯೊಡನೆ ಹೊರಟನು. ಹೋಗಿ ಸಾಹೇಬರ ಮುಂದೆ ನಿಂತನು. ಸಾಹೇಬನು ದೂರದಿಂದಲೇ “ಎಲ್ಲಿ ಆ ಹೆಂಗ್ನು. ನೀನ್ಯಾಕಿಟ್ಟಾಂಡೆ ಅವಳ್ಳು” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ರಂಗ—ಸಾಬ್, ಅವಳು ನಾನು ಮದುವೆಯಾದ ಹೆಂಡತಿ.

ಸಾಹೇಬ್ — ಇನ್ನೊಬ್ಬು?

ರಂಗ—ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ತಂಗಿ.

ಸಾ—ಅದೆಲ್ಲ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬು ನಂಗಿ ಬೇಕೇಬೇಕು.

ರಂಗನು ಸಾಹೇಬನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಆದರೂ ಏನೂ ಲಾಭವಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಸ್ವಾಮಿ, ಅವರು ಇತರರಂತಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಬಂದರೂ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವರು”.

ಸಾಹೇಬ್—ಓಹೋ! ಪರಾಣ ಬಿಡೋದು ಸುಲಬಾ ಅಲ್ಲ.

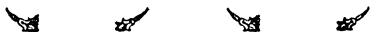
ನಬಿ—ರಂಗ, ಏಕೆ ಅಳುವೆ. ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರ ಲಿಲ್ಲವೇ?

ಸಾಹೇಬ್—ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ
.....!

ರಂಗ—ಸಾಬ್, ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಹೊಡೀರಿ.
ನನ್ನಿಂದ ಆ ಕೆಲಸ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಕುಡಿದಿದ್ದ ಸಾಹೇಬನು ರಂಗನಿಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಏಟು
ಕೊಟ್ಟನು.

ರಾತ್ರಿ 10 ಗಂಟೆಯಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕತ್ತಲು.
ರಂಗನ ಕೂಗನ್ನು ಯಾರೂ ಕೇಳುವವರೇ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ
ಪತ್ನಿಯ ಸಖಿಯ ಮಾನರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣ
ವನ್ನೇ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಗೌರಿಯ ಸಖಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿದೆ. ಗೌರಿಯು ಮಾತ್ರ
ಪತಿಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದಾಳೆ. ತಾನು ಪತಿಯೊಡನೆ 7 ವರ್ಷಗಳ
ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ರಾತ್ರಿಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿ
ಯಾದ ಸಮಯ. ಈ ಹಾಳು ಹೆಂಗಸೆಲ್ಲಿ ಗಂಟುಬಿದ್ದಳಷ್ಟೆ
ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ
ಅಳುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಕೇಳಿದಳು.
ಗಂಡನ ಶಬ್ದವೇ! ಎದೆ ನಡುಗಿತು. ಯಾರೋ ರಂಗನನ್ನು
ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ತಕ್ಷಣ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿದಳು. ಬಂಗಲೆಯ
ಹೊರಗೆ ರಂಗನು ಬೆತ್ತಲೆ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ಸಾಹೇಬನು ಹಂಟರಿ
ನಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಅವಳು ಸಾಹೇಬನ
ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು, “ಸರ್ಕಾರ್, ದಯವಿಡಿ. ಅವರಿಗೆ ಬದ
ಲಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಹೊಡೆಯಿರಿ” ಎಂದಳು.

ಸಾಹೇಬನು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ, “ನಾನು ಇವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ
ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಬರ್ತೀಯಾ” ಎಂದನು. ರಂಗನ ಕೋಪವು
ಮೀರಿತು. ಯಾವ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ರತ್ನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು,
ಅವನು ಇಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನೋ, ಅದೇ
ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವುದರಲ್ಲಿದೆ. ಸಾಹೇಬನ ಕತ್ತನ್ನು

ಹಿಸುಕಿ ಬಿಡೋಣವೆಂದೆದ್ದನು. ಆದರೆ 4-6 ಮಂದಿ ಬಂದು ಅವನ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಬಿಗಿದರು. ಗೌರಿಯು ಪುನಃ ಸಾಹೇಬನನ್ನು ವ್ರಾಥಿಸಲು, ಅವನು “ನೀನಿಲ್ಲಿರಿಯಾ ಹೇಲ್, ಬಿಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ. ಗೌರಿಯು “ಆಗಲಿ” ಎಂದಳು.

— ೮ —

ರಂಗನು ಹೊರಗಡೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ಶರೀರದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ವಿಸರ್ಜಿತನೋವು. ಒಳಗೆ ಸಹಿಸಬಾರದ ಅನ್ಯಾಯ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನು ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಶೃಂಗರಿ ಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಾಹೇಬನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಗೌರಿಯು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯು ಒಂದು ಚಿತ್ರದ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಯು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಗೌರಿಯು “ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಇರುವರೇ?” ಎಂದು ಸಾಹೇಬನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಸಾಹೇಬ್—ಅವ್ರು ಸತ್ತು ಹೋಗ್ತಾಳೆ ನಾನು ನೋಡೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಗೌರಿ—ಅದಕ್ಕೇ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹೀಗೆ ಕರಿಣವಾಗಿರುವುದು.

ಸಾಹೇಬ್—ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಹೆಂಗ್ನು ಲೋಕದೊಳ್ಳೇ ಇಲ್ಲ. ಬಾಳ ಚಲೋ ಹೆಂಗಸು.

ಗೌರಿ—ಅಂತವಳ ಮಗ ಹೀಗಾಗಬಹುದೇ?

ಗೌರಿಯು, ಹೇಗೂ ವ್ರಾಣದ ಮೇಲೆ ಆಸೆ ಇರಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ನಿರ್ಭಯಳಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಜಾಣೆಯಲ್ಲವಾದರೂ, ಎಂತಹವನೇ ಆಗಲಿ, ತಾಯಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದಳು.

ಗೌರಿ—ಸಾಹೇಬ್, ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಜೀವಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಈಗ

ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಬದುಕಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಈಗ ವಿಷವನ್ನು ಕುಡಿದು ವ್ರಾಣ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಾಹೇಬನಿಗೆ ಕಣ್ತೆರೆಯಿತು. ಅವನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಚಿತ್ರದ ಬಳಿ ಅಳುತ್ತ ನಿಂತನು—ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡುವವನಂತೆ! ತಕ್ಷಣ ಗೌರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ರಂಗನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

— ೯ —

ರಾತ್ರಿಯೇ ರಂಗನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿದರು. ರಂಗನು 3 ದಿನ ಕಣ್ಣು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಗೌರಿಯು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದಳು. ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನ ಅವನು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟನು. ಎದುರಿಗೆ ಗೌರಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ. “ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ರಂಗ—ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಬಂದೆ?

ಗೌರಿ—ನೊದಲಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೇನೆ.

ರಂಗ—ಸಾಹೇಬನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗವಿರಲಿಲ್ಲವೇ?

ಗೌರಿ—ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗವಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಸಮುದ್ರಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆನೇ?

ರಂಗ—ಬಂದು ನನಗೇನು ಸುಖವಾಯಿತು? ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಸಾಯುವುದೇ ಒಳ್ಳೇದಾಗುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲ!

ಗೌರಿ—ಈ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಿ ನನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿಸಬೇಡಿ.

ರಂಗನು ಮಾತನಾಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಮುಖವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಈ ಸಂದೇಹಪೂರ್ಣವಾದ ಅವಮಾನವನ್ನು ಗೌರಿಯು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಹೋದಳು. ತನ್ನ ದೇವತೆಯೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ.....?

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯ. ರಂಗನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿದೆ. ಗೌರಿಯು ಅವನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಹೊರಟಳು.

ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ನದಿಯಿತ್ತು. ಗೌರಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಳು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಊರು, ತಾಯಿ ಸ್ನೇಹಿತರು ಎಲ್ಲ ನೆನಪಾಯಿತು. “ಸಾಹೇಬನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಜಾಗವಿರಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂಬ ರಂಗನ ಮಾತು ಅವಳಿಗೆ ಶೂಲಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲ ತನ್ನಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇ, ತಾನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳ ಸಖಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ಸಾಹೇಬನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸೆಂದು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಹಿಂದಿನಿಂದ “ಗೌರಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ರಂಗನ ಶಬ್ದ. “ಗೌರಿ, ಇಲ್ಲೇಕೆ ಬಂದೆ? ದೇವರಾಣೆ”.

ಗೌರಿಗೆ ಇನ್ನೇನೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ದಢಂ ಎಂದು ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸದೆ ತನ್ನ ಗಂಡನ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲಾರೆನೆಂದು ಅವಳು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು.

ದಢಂ ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ, ರಂಗನೂ ನದಿಗೆ ಧುಮುಕಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಈಜುವುದು ಚನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಗೌರಿ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಇಬ್ಬರ ದೇಹಗಳೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ನದಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದುವು.

(ಉದ್ಘೋಷ)

ಎಂತಹ ಕೊಲೆ

ಅ ಸುಂದರಿ ಯುವತಿ ದೊಗ್ಗಾಲೂರಿ ಪ್ರಾಣದಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮರಣ ಭೀತಿಯಿಂದ ಮಂಕಾಗಿದ್ದವು. ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ, ಹುಲ್ಲಿಯ ಮೇಲ್ವಾಯ್ವು ತೋಳನಂತೆ ಸಿಗಿಯಲು ನಿಂತಿದ್ದ ಆ ದೃಢಕಾಯದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಂದನ್ನುಳಿದು, ಬೇರಾರಾದರೂ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈಕೆಯ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರ ಎದೆ ಬಿರಿದು ಹೋಗುವದು ಖಂಡಿತ! ಆದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ? ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಲೆಗಡಿಕ ಪ್ರಕಾಶ! ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮರುಕ್ಷಣದ ಮೃತ್ಯುಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಣಿಯಾಗುವ ಉದ್ವೇಗ!

“ನೀನು ಪಿಶಾಚಿ!” ಅವನು ಔಡುಗಚ್ಚಿದ. ಆ ಗಂಡು ಶರೀರೀ ಯುವಕನ ತೋಳುಗಳ ಸ್ನಾಯುಗಳು ಉಬ್ಬಿ ಬಂದುವು—ಎರಡೂ ಕೈಗಳು ಯುವತಿಯ ಕಂಠದ ಸರಿಸಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದುವು. ಇನ್ನೇನು? ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಆ ಯಮ ಬಾಹುಗಳು ಆಕೆಯ ಕಂಠ ಹಿಸುಕಿ ನೆಲಕ್ಕೂಗಿಯಲಿವೆ. ಆದರೆ ಫಕ್ಕನೆ ಅವನ ಮುಖದ ಛಾಯೆ ಬೇರಾಯಿತು.

“ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಫಲವಿಲ್ಲ”— ಆತನ ಕಂಠದಿಂದ ಹೊರಟಿತು.

ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ ಕಿಟಕಿಯೆಡೆಯಿಂದ ಇಷ್ಟನ್ನೂ ಇಣುಕುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಆ ಮಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಹತ್ತೋದ್ಯೋಗಿಯ ಮಸ್ತಕಕ್ಕೆ ನೇರಾಗಿ ಪಿಸ್ತೂಲು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ‘ನೀನು ಕೊಲೆಗರ್ಹಳಲ್ಲ!’ ಎಂದು ಒಳಗಿನ ಮನುಷ್ಯ ಶಾಂತನಾದಾಗಲೇ ಆ ಪಿಸ್ತೂಲು ತಗ್ಗಿತು; ಪಿಸ್ತೂಲುಧಾರಿಯೊಮ್ಮೆ

ವಿಕಟವಾಗಿ ನಕ್ಕು. “ನೀನೂ ಈಗ ಕೊಲೆಗರ್ಹನಲ್ಲ; ಒಂದು ದಿನ ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಯೇ ಸಿದ್ಧ!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಗಿನ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಜೇಬಿನೊಳಗೆ ತುರುಕಿಸಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾಯವಾಯಿತು. ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಆ ಮನೆಯ ದೀಪಗಳು ನಂದಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು.

ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷದ ತರುಣಿ ಸೋಫಿಯಾ ಮತ್ತು ಅವಳ ಗಂಡ ನೇಟ್ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಡುವಾಗ ಇಬ್ಬರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲೂ ಸುಖಸ್ಮರಣೆಯ ಚಿಹ್ನೆ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಫಲಾಹಾರದ ಮೇಜಿನ ಸುತ್ತಲೂ ನೇಟ್, ಸೋಫಿಯಾ, ಸೋಫಿಯಾನ ತಮ್ಮ ನಿಕ್ಕೊ ರೋಮಾಕ್ ಮತ್ತು ಅವರ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ತಂದೆ ಮಿಸೆಸ್ ಜೋನ್ ಮತ್ತು ಮಿಸ್ಟರ್ ಜೋನ್ ರೋಮಾಕ್ ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

ನೇಟ್ ಮತ್ತು ಸೋಫಿಯಾರೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರೇಮ ಪೂರ್ಣ ನಗೆಗಳಿಂದ ತಿಂಡಿಗಳ ರುಚಿಯೇರುತ್ತಿತ್ತು.

ನಿಕ್ಕೊ ರೋಮಾಕನು ತನ್ನ ಅಕ್ಕನ ಮುಖವನ್ನೇ ತುಸುಹೊತ್ತು ನೋಡಿದ “ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಅಕ್ಕನ ನಗೆಯೇ ನಗೆ! ಏನಕ್ಕೂ ವೈವಾಹಿಕ ಜೀವನವು ನಿನಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಒಗ್ಗುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ!” ಸೋಫಿಯಾ ಓರೆ ಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಗಂಡನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ಅದನ್ನುತ್ತರಿಸಿ ತಕ್ಕವನು ಅವನೇ ಆಲ್ಲವೆ?

“ಹುಡುಗಾ! ಓ ಹುಡುಗಾ!”—ತರುಣ ಮದುಮಗ ಹುರುಪುಗೊಂಡು ಹೇಳಿದ: “ಪ್ರೇಮಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದಾವುದೂ ಇಲ್ಲ—ಒಲ್ಲೆಯಾ?” ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ತಿಂಡಿ ಬಾಯಿ ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಗೆಯಾಡಿದರು.

“ಹಾಗಲ್ಲ, ಎಂದು ನೀನೇ ಹೇಳುವ ಕಾಲ ಬರಬಹುದು” ಎಂದ ಜೋನ್ ರೋಮಾಕ್. “ಈಗ ನೋಡು; ನಿನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಾಗಿವೆ ಮಾತ್ರ ನೀನಿನ್ನೂ ಮದುವೆಗ. ನನ್ನಂತೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈರಡು ವರುಷಗಳ ವೈವಾಹಿಕ ಜೀವನದ ಅನುಭವ ದೊರೆತ ಮೇಲೂ ಹೀಗೇನೇ ಹೇಳ ಬಲ್ಲೆಯಾ ನೋಡಿಕೋ!”

ಜೋನ್ ರೋಮಾಕ್ ಹಾಗನ್ನಲು ಕಾರಣವಿತ್ತು. ಅವ ಅಮೇರಿಕದ ಆರ್ಕೇಡಿಯಾ ನಗರದ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯೊಂದ ರಲ್ಲ ಮಧ್ಯಮ ತರಗತಿಯ ಜೀವನ ನಡಿಸಿ ಅನುಭವ ಹೊಂದಿದ್ದ ರೈತ. ಸೋಫಿಯಾ ಮತ್ತು ನಿಕ್ ಇಬ್ಬರೇ ಮಕ್ಕಳು ಸಂಸಾರವನ್ನೊಂದು ಕಾಡುಬನವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಬಿಡುವಂತಹ ಬಡತನವು ಜೋನನದಲ್ಲ; ಹಾಗೆಂದು ಅದ ನ್ನೊಂದು ನಂದನವನವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿಸುವ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯೂ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ ಏಕಮಾತ್ರ ಪುತ್ರಿ ಸೋಫಿಯಾಳಿಗೆ ಐದಾರು ತಿಂಗಳ ಮೊದಲೇ ವಿವಾಹವಾಗಿತ್ತು. ನೇಟ್ ಮನೆಯಳ ಯನಾಗಿ, ನಿಂತಿದ್ದ. ಆ ಸಂಸಾರವು ಬಟಾಟಿ ಬೇಸಾಯ ದಿಂದ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಫಲಾಹಾರ ಮುಗಿಯಿತು; ಗಂಡಸರು ಮೂವರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತರು. ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆ ತಣಿದಂತೆಯೇ ಮನಸ್ಸೂ ತಣಿದಿತ್ತು. “ನಿಕ್ಕ” ತಂದೆ ಕರೆದು ಹೇಳಿದ: “ನೀನು ಇವ ತ್ತು ತೆಂಕುಗಡೆಯ ಬಟಾಟಿ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗು; ನೇಟ್ ಬಡಗು ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ನಂತರ ಪೇಟೆಗೆ ಹೋಗಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.”

ನೇಟ್—ದೀರ್ಘ ದೇಹ, ದೃಢಕಾಯದ ತರುಣ— ಹೊಲದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಸೋಫಿಯಾ,— ಇಪ್ಪತ್ತರ ಕೋನುಲೆ, ದಾಂಪತ್ಯದ ಮೊದಲ ಸವಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮದು

ಮಗಳು— ಅವನ ಹ್ಯಾಟಿನ ಮೂಲೆ ಕಾಣುವ ವರೆಗೂ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. “ನೆಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಣದ ಹಾಗೆ! ಅಲ್ಲವೇ ಆಮ್ಮಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಾಯಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು.

“ಹೌದು ಮಗೂ. ನೀನು ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿ ಸೋಸಿಯಾ. ನೇಟ್ ನಿನಗೆ ಹೇಳಿಸಿದ ಜತೆ!” ಎಂದಳು ಮಾತೆ. ಅವಳ ಹೃದಯವು ‘ಧನ್ಯ ಧನ್ಯ’ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರೂ ತಮ್ಮ ಮನೇಗಿಲಸದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರು.

ನೇಟ್ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬಟಾಟೇ ಕ್ಷೇತ್ರದೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟು. ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆದ ತೋಟ; ತಂವಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಳಿ; ಮತ್ತೆ ನೇಟಿನ ಹೃದಯವಾದರೂ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂಜರು ಕ್ಷೇತ್ರವಲ್ಲ—ಅಲ್ಲಿ ಕಳದ ರಾತ್ರಿಯ ಸುಖ ಸ್ಮರಣೆ ನಿಂತಿದೆ; ಆದೂ ಹುಲುಸಾಗಿಯೆ ಇದೆ! ಅವನು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಹಾದು ಮುಂದೊತ್ತಿದ. ನೇಟಿನ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ‘ದರಬರ’ ಸದ್ದಾದಂತಾಯಿತು. ಆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಗಾಳಿಯು ಮನನೇಚ್ಚಿ ಆಟ ನಡಿಸಬಹುದಷ್ಟೆ ಎಂದುಕೊಂಡ ನೇಟ್. ಆದರೆ ಅವನು ಹಾದುಬಂದ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸಿಕೊಂಡೇ ಎರಡು ಭುಜ, ಒಂದು ತಲೆ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನೇಟ್‌ನ ಹಿಂಗಡೆಯಿಂದ ‘ಢಂ’-ಹಿಸ್ತಾಲು ಹಾರಿತು! ಭುಜಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿದ್ದ ಗುಂಡಿನೇಟಿನಿಂದ ನೇಟ್ ದಬಕ್ಕನೆ ಹಾರಿದ. ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದು, ಗುಂಡು ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ನೋಡಿದ. ಗುಂಡು ಹೊಡೆದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದಾಗ ನೇಟಿನ ವದನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದ ಅಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಮರುಕದ ಚಿಹ್ನೆಯು ಆ ಮುಖ ಮಣ್ಣು ಗೂಡುವ ವರೆಗೂ ‘ಮಾಸಿರಲಿಲ್ಲ! ಅವನ ಅಂತಿಮ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಭಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ— ಒಂದು ಕರಳುವೇದನೆಯೂ ನಿಂತಿತ್ತು!

ಆ ಭಾವನೆಯೊಡನೆ ಅವನು ಹೇಗೋ ಮಾಡಿ ಕೆಲವು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಟ್ಟ. ಥಂ. ಥಂ ಥಂ—ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಪಿಸ್ತೂಲು ಹಾರಿತು. ಆ ಮದುವೆಗ ರಕ್ತದೋಕುಳಿಯಾಡುತ್ತಾ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ.

ಕೊಲೆಗಾರನಿಗೆ ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೆಣದ ಕೈ ಹಿಡಿದ; ಅದನ್ನು ಸತ್ತ ನಾಯಿ ಮರಿಯನ್ನೆಳೆಯುವಂತೆ ಎಳೆಯುತ್ತಾ— ಹೊರಗೆ ತೋರದಂತೆ ಎತ್ತರ ಗಿಡಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲೇ ಸಾಗುತ್ತಾ— ಹತ್ತಿರದ ಕಾಡಿಗೆ ತಂದ. ಇಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಾರ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಸ್ವತಃ ಕೊಲೆಗಡುಕ ಭೀಕರತೆಯನ್ನಾಂತಿರುವ ಆ ದಟ್ಟಾರಣ್ಯವು ಅವನ ಸಹವಾರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಜನರ ಸುಳಿ ದಾಟಿವಿಲ್ಲ. ಕೊಲೆಗಡುಕನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದುದರಿಂದ ಕೆಲವೇ ಮಿನಿಟುಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯೊಂದು ಹೊಂಡ ತಯಾರಾಯಿತು; ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಣವು ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟು ಮೇಲ್ಗಡೆಗೆ ಮಣ್ಣು ಮತ್ತು ಗೆಲ್ಲು ಸೊಪ್ಪುಸದೆಗಳ ಆಚ್ಛಾದನವೂ ಆಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡದೆ ಕೊಲೆಗಾರ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆ ದಟ್ಟಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಯಿತು.

ಜೋನ್ ರೋಮಕ್, ಮಿಸೆಸ್ ರೋಮಕ್, ನಿಕ್, ಸೋಫಿಯಾ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ದೂಟೆಕೈಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ ಮಾತ್ರ. ಸೋಫಿಯಾ ಬಡಗು ದಿಕ್ಕನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವಳು “ಅವನೇನು ಬರಲಿಲ್ಲ?” ಎಂದಳು. “ಅವನೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಸಿದಿರಬೇಕು; ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲವೇನು?”- ಪುನಃ ಆಕೆಯು ಪ್ರಶ್ನೆ.

ತಂದೆಯು ಆತುರಗೊಂಡು ಸತ್ವಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದ. “ಹೌದು, ನೀನು ಹೋಗಿ ಬಾ ಜೋನ್. ಅವನೇನಾದರೂ

ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾಗಿರಬೇಕು. ಗುದ್ದಲಿ ತಾಗಿತೋ ಏನೋ”-
ಎಂದಳು ಲೇಡಿ ಜೋನ್. “ಏನಾದರೂ ಆಗಿರಲೇ ಬೇಕು”
ನಿಕ್ಕಿ ಕೂಡಾ ಹೇಳಿದ.

ತಂದೆ ಮತ್ತು ಮಗ ಊಟದ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ
ದೇನೇ ಎದ್ದರು. ಬಟಾಟೆ ತೋಟದ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು.
ತೋಟದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಶೋಧಿಸಿದರೂ ನೇಟ್‌ನ ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲ. ಅಪ
ರಾಹ್ನ 2 ಘಂಟೆಯ ನಂತರವೂ ನೇಟ್ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನ
ವರಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಜೋನ್ ಅಮೇರಿಕದ ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕಾರ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ
ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ. “ನನ್ನ ಅಳಿಯ ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ.”

ಒಂದು ಘಂಟೆಯೊಳಗೆ ಸಾರ್ಜೆಂಟ್ ಹೆರ್ರಿ ಜೆ ಸೇಂಡ
ರ್ಸನ್, ಸಾರ್ಜೆಂಟ್ ವಿಲಿಯಮ್ ಎಮ್, ಸ್ಟೆವೆನ್ಸನ್,
ಮತ್ತು ಸೋಮರ್, ದಡ್ಡೆನ್, ಡೊನೊವನ್, ಫೋರ್ಗರ್ಟ್,
ಜೋಸೆಫ್ ಸ್ಪೀಲೆ- ಇಷ್ಟು ಮಂದಿ ಅಫೀಸರು ಜೋನನ
ಮನೆ ಹೊಕ್ಕರು.

ಸೋಫಿಯಾ ಅವಸ್ಥಾರ ಬಡಿದಂತಾಗಿದ್ದಳು “ಅವ
ಸತ್ತನೇನೋ!- ಅಯ್ಯೋ! ನಾನು ಬಲ್ಲೆ, ಅವ ಸತ್ತೇ
ಹೋಗಿರಬೇಕು!” ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಬಂದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಜೋನ್ ಮತ್ತು ನಿಕ್ಕಿನನ್ನು
ಒಳಗೆ ಕರೆದರು. ಅಡುಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಿವಿವಾತುಗಳು ನಡೆ
ದವು “ಅವ ಈ ದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಆರು ಘಂಟೆಗೆ ತೋಟಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿದ್ದ. ಅಷ್ಟೇ ಗೊತ್ತು!”

ಪತ್ತೇದಾರರ ನಾಯಕ ಸಾರ್ಜೆಂಟ್ ಸೇಂಡರ್ಸನ್
ತನ್ನ ಜನರಿಗಾಜ್ಞೆಯಿತ್ತ. “ಆ ತೋಟ ಮತ್ತು ಆಸುಪಾಸಿನ
ಸ್ಥಳವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶೋಧಿಸಿ ಬನ್ನಿ ”

ಹುಡುಕಾಟ ನಡೆಯಿತು. ಜೋನ್ ತಂದೆ—ಮಗ ಹುಡುಕಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಇವರೂ ಶೋಧಿಸಿದುದು. ಆದರೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದುದು ಕನ್ನಡಕಕ್ಕೆ ಕಾಣುತ್ತದೆಂಬ ಗಾದೆ ಯುಂಟಷ್ಟೆ?

“ನಿಲ್ಲಿ; ಓ, ಇಲ್ಲಿ ಬನ್ನಿ. ನನಗೆ ಈ ಕಡೆಯಲ್ಲೇನೋ ದೊರೆತಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ” — ಗುಪ್ತಚಾರ ಸೋಮರ್ ಮಿಕ್ಕುವ ರನ್ನು ಕರೆದ. ಅವನ ಕೈಯ್ಯು ಆಗತಾನೇ ಹಸನಾದಂತಿದ್ದ ಒಂದು ನೆಲಭಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. “ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇನನ್ನೋ ಹುಗಿದಂತಿದೆ.”

ನೇಟಾನ ಮಾವ ಮತ್ತು ಭಾವನಿಗೆ ತೋಟಕ್ಕೆ ಕರೆ ಬಂತು ಸಾರ್ಜೆಂಟನೂ ಆತ್ಮ ಧಾವಿಸಿದ. “ನೀವೀ ಸ್ಥಳ ವನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಗೆದದ್ದಿದೆಯೆ?” — ಸೋಮರ್ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಇಲ್ಲ.”

“ಅಗಿಯಿರಿ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು” — ಸಾರ್ಜೆಂಟ್ ಸೇಂಡರ್ ಸನ್ ಆಜ್ಞೆಯಿತ್ತ.

ಸ್ವತಃ ಪತ್ತೇದಾರಿಗಳೇ ಹಾರೆ ಗುದ್ದಲಿ ತರಿಸಿ ಅಗೆಯ ಹತ್ತಿದರು. ಆ ಮೃದು ನೆಲವು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸೇನೆಯಂತೆ ಹಾದಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು! ಕೆಲವು ಮಿನಿಟುಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಸೋತ ಆ ಯಾಸ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತವನೊಬ್ಬ ಹೇಳಿದ: “ಇಲ್ಲಿ ಏನೋ ಐಂದ್ರಜಾಲವಿರಲೇ ಬೇಕು ನೋಡಿ—ಈ ಅಡಿಮಣ್ಣಿನ ರುಲ್ಲು ಕೂಡಾ ಹಸಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ!”

“ಕೆಲಸ ಸಾಗಲಿ!” ಸಾರ್ಜೆಂಟನ ಅನುಜ್ಞೆಯಾಯಿತು. ಗಜಕ್ಕೊಂದು ಪುನಃ ಗುದ್ದಲಿಗಳಾಟ.

“ನನ್ನ ದಕ್ಕೇನೋ ಕಟಕ್ಕನೆ ತಾಗಿದಂತಾಯಿತು. ಒಳ

ಗಾವುದೇ ಇರಲಿ, ನನ್ನ ಗುದ್ದಲಿಯದನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿಯಾ ಯಿತು!”—ಎಂದನೊಬ್ಬ.

ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕುಳಿಯ ಕೆಸರು ಮಣ್ಣನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದರು. ಮಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ, ತಲೆ, ಭುಜ, ಕೊನೆಗೆ ಅಂಗಾತ ಮಲಗಿದ್ದ ಇಡೀ ದೇಹ ಕಾಣಿಸಿತು.

ಪಿಚ್ಚೆಂಬ ಶಬ್ದವಿಲ್ಲದ ಸತ್ತೇದಾರರು ಅದನ್ನೆತ್ತಿ ಬರೀ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿದರು.

“ಓ ದೇವಾ! ಅದು ನಮ್ಮ ನೇಟ್!” ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾದ ಜೋನ್ ಮತ್ತು ನಿಕ್ ಕಿರಿಚಿಕೊಂಡರು.

ಸತ್ತೇದಾರರು ಲಕ್ಷ್ಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೆಣದ ಮೈ ಮೇಲಿನ ವಸ್ತ್ರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶೋಧಿಸಿದರು. ಅ ಮೇಲೆ ಹೆಣವನ್ನು ರಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಲಾಯಿತು.

ಆಫೀಸರರು ಮರಳಿ ರೋವಾಕ್ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮನೆಯವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊರಗಡೆ ಕಾರು ಬಂದು ನಿಂತ ಸದ್ದಾಯಿತು. ಒಬ್ಬ ಸತ್ತೇದಾರನು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಂದ. “ನೇಟ್‌ನ ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಾಯಿ ಬಂದರು”—ನೋಡಿ ಬಂದು ನಿಕ್ಕೊ ಹೇಳಿದ.

ಮೃತನ ತಾಯಿ, ಸಹೋದರನು ಒಳಗಿರುವ ಆಫೀಸರರನ್ನು ಕಂಡು ದಂಗು ಬಡೆವರು. ಅವರ ನೋಟದಲ್ಲಿ “ಇದೇನು?” ಎಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟೆಯಿತ್ತು. ಆಫೀಸರರ ಮುಖಭಾಯೆ ಮತ್ತು ಅರಿಜೀವನಾಗಿದ್ದ ಸೋಫಿಯಾನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿ ಹೊಳೆದು ಹೋಯಿತು!

“ಓ ನನ್ನ ಮಗೂ! ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಮಗುವೆಲ್ಲ!”—ತಾಯಿ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿತಳು. ಜೋನ್ ಮತ್ತು ನಿಕ್ ರೋವಾಕರು ಆಕೆಯನ್ನು ಸಂತೈಸಿದರು

“ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗಾದುದೇನು?” — ನೇಟ್‌ನ ಸಹೋದರ ಕಂಪಿತ ಸ್ವರದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಅವನನ್ನು ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ಕೊಂದರು. ಇವರು ಕೊಲೆಗಾರರ ಪತ್ನಿ ಹಚ್ಚುವ ಸ್ವಯತ್ನದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ” — ಆಫೀಸರರನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಸಿಕ್ಕೊ ಹೇಳಿದ.

“ಶ್ರೀಮತಿ ಕೊಸ್ಲೋವ್‌ಸ್ಕಿ! ನಿಮ್ಮ ಮಗನಿಗಾರಾದರೂ ವೈರಿಗಳಿದ್ದರೆ?” — ಒಬ್ಬ ಆಫೀಸರನ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಮಾತೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿ ಬಂದುವು; ಎದೆಯ ವಿರಿಳಿತ ತೋರಿಬರುತ್ತಿತ್ತು; ತುಟಿಗಳ ನಡುಕದಿಂದ ಆಕೆಗೆ ಮಾತಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾತೆಯ ಪರವಾಗಿ ಮಗ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ. “ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ”. ಎಂದವನೇ ತನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆಯ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ತೀಕ್ಷ್ಣನೋಟ ಬೀರಿ “ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಮೇಲೆ ಮತ್ಸರ ಪಡುವ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳಿರಬಹುದು ಹೊರತು ಬೇರೆ ವೈರಿಗಳಿಲ್ಲ!”

ತಲೆಯಡಿಗಿಟ್ಟು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೋಫಿಯಾ ಗಲ್ಲದಿಂದ ಕೈ ತೆಗೆದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಝಳಕಗೊಂಡು ಮೈದುನನ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಹೊರಳಿದವು. “ನಾನು ನಿನ್ನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನಂತೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೆತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.” ಇದೊಂದು ವಾಗ್ವಾಣವನ್ನು ಹೊಡೆದ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಆಕೆಯ ಅಳು ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು.

ಆಫೀಸರರು ಮೌನವಾಗಿ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದರು.

ಪತ್ತೇದಾರರ ಮೇಜು, ಪತ್ರಿಕಾ ಮೆನೇಜರನ ಮೇಜಿನಂತಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೆಸರು, ವಿಳಾಸಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಿದೆ. ಸೋಫಿಯಾ ಅವಿವಾಹಿತೆಯಾಗಿರುವಾಗ ಅವಳೊಡನೆ ಸ್ನೇಹಾಚಾರದಿಂದಿದ್ದ ಎಲ್ಲರ ಹೆಸರೂ ಅದರಲ್ಲಿದೆ. ಎಲ್ಲರ

ಮೇಲೂ ಗುಪ್ತಚಾರರ ದೃಷ್ಟಿ ಬಿತ್ತು; ಪತ್ತೇದಾರರು ಅತ್ಯಂತ ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಕ್ರಮಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಮೂಲ ವನ್ನೂ ಶೋಧಿಸಹತ್ತಿದರು. ಪ್ರಥಮತಃ ಬ್ರೈನ್ ಎಂಬವನ ಪರಿಚಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ನೇಟನ ಕೊಲೆಯ ವಾರ್ತೆ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಆ ಬಾಯಿಬಡುಕ ಕಣ್ಣು ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು. “ಅಯ್ಯೋ! ನಾನು ಸೋಫಿಯಾನನ್ನು ಬಲ್ಲೆ; ಆಕೆಯ ಕುಟುಂಬದ ಪರಿಚಯವೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ನೇಟ್ ಸತ್ತನೆ? ಆಹ್!”—ಎಂದು ಬಿಟ್ಟು. ಈ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿದರೆ ನಗಾರಿ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿದಷ್ಟೇ ಫಲ ದೊರೆತೀತೆಂದು ಪತ್ತೇದಾರಿಗಳು ಕೂಡಲೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಹೊರಡುವದರಲ್ಲಿದ್ದರು. “ನಿಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ನಾವು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಜೋನ್ ರೋಮಾಕನ ಮನೆಗೆ ಹಾದಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಕುಡಿದು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವ “ಸೋಫಿಯಾ ಸೋಫಿಯಾ!” ಎಂದು ನರಳುತ್ತಿದ್ದ. ನಾವವನನ್ನು ಕಾರಿಗೆತ್ತಿಹಾಕಿ ಅವನ ಮನೆ ಹಿಡಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಅವನ ಮನೆ ತೋರಿಸಬಲ್ಲೆ” —ಎಂದ ಬ್ರೈನ್. ಆ ಕುಡಿಕ ಮನುಷ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸುವಾಗ ಆ ರಾತ್ರಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯೆಲ್ಲಾ ನಿಜ. ಸೋಫಿಯಾ ಅವಿವಾಹಿತಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಅವಳೊಡನೆ ಸರ್ತನಮಾಡಿದ್ದ, ಕುಡಿದು ಕೆರಳಿದ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಸುಖಸ್ಫುರಣೆ ಬಂತು—ಅವ ಸೋಫಿಯಾನನ್ನು ಕನವರಿಸಿದ ಹೊರತು ಬೇರಾವುದೂ ಆ ಪಾಪದವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪತ್ತೇದಾರರು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಒಂದು ದಿನ ಪತ್ತೇದಾರರ ಕಾರ್ಯಾಲಯಕ್ಕೊಂದು ಊಟ ಬಂತು: “ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಮೈಕಿ ಯಾರಾದರೂ ಇತ್ತ ಬರೋಣಾಗಲಿ. ನನಗೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ವಾರ್ತೆ ದೊರೆತಿದೆ—ನಿಮ್ಮವನಾದ ಜೋನ್ ಕೊಸ್ಲೋವ್‌ನನ್ನು”

ಕಾಗದ ಮೃತ ನೇಟ್ ನ ತಮ್ಮ ಜೋನನದು. ಕೂಡಲೇ ಪತ್ತೇದಾರಿಗಳು ಅತ್ತ ಧಾವಿಸಿದರು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಜೋನ್, ಅವರು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಮೊದಲೇ “ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ. ಇದು ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದು ಬಿಳಿಯ ಕಾಗದದ ತುಂಡನ್ನು ಆಫೀಸರರ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದ; ಅದರಲ್ಲಿತ್ತು:— ‘ಈ ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಿರುವ ಕಾರಿನ ಬಾಬು ನಿಕ್ ರೋಮಾಕ ನಿಂದ ಈ ದಿನ ಬಂದ ಪಾಂಡು 100...’ ರಶೀದಿಯ ಕೆಳ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಮೃತ ನೇಟ್ ನ ಸಹಿಯಿತ್ತು. ಪತ್ತೇದಾರನೊಬ್ಬನು ಜಗುವೆಗೊಂಡವನಂತೆ ಜೋನನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ: “ಇದಕ್ಕಿಷ್ಟುಗೊಂದಲವೇಕೆ? ನೇಟ್ ನಿಕ್ಕಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ರಶೀದಿಯಿಂದ ನಮಗೇನು ದೊರೆಯಿತು?”

“ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಹಣವೆಲ್ಲಿದೆ?” ಜೋನ್ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ವಿಧವೆ ಸೋಫಿಯಾನಿಗೆ ಪುನಃ ಪತ್ತೇದಾರಿಗಳು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರು ಅವಳ ಗಂಡನ ಬರೆಹನಿಶಿ ರಶೀದಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ “ನೇಟ್ ತನ್ನ ಕಾರನ್ನು ಮಾರಿದುದನ್ನು ನೀನು ಬಲ್ಲೆಯಾ?’ ಎಂದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕಾತುಕವೆನ್ನಿಸಿತು. ರಶೀದಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಅವಳೆಂದಳು: “ಇದರಲ್ಲೇನೂ ಸತ್ಯವಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ ಅದರ ತಾರೀಕನ್ನು ನೋಡಿರಿ. ಅವ ಕೊಲೆಯಾದ ಮುಂಚಿನ ದಿನದ ತಾರೀಕಿದೆ. ಇದು ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಅವ ನನ್ನೊಡನೆ ಹೇಳದಿರಲು ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ”.

“ಅದು ಹಾಗಿರಲಿ, ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನೆಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?”

“ಅವ ಮನೆಯೊಳಗಿದ್ದಾನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಸೋಫಿಯಾ

ಆತುರಗೊಂಡಳು. ಅವಳು ಏನನ್ನೋ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವಳಂತೆ ಅಫೀಸರರ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು.

“ಅವನನ್ನಾಕೆ ಕೇಳಿದಿರಿ? ನೀವು ಅವನ ವಿಷಯವಾಗಿ.....”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಗಿಲನ್ನು ದೂಡಿ ಒಳ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪತ್ತೇದಾರರು “ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಎರಡು ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕಿದ್ದೇವೆ ಮಾತ್ರ” — ಈ ವಾಕ್ಯದ ಕೊನೆಯ ಶಬ್ದ ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ ಬಂತು, ಅವರು ನಿಕ್ಕನ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಾಗ ನಿಕ್ಕನ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಪತ್ತೇದಾರನೊಬ್ಬನು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೊರಗಿಣಕುತ್ತಾನೆ — ದೂರದ ತೋಟದಲ್ಲಿ ದಮ್ಮು ಕಟ್ಟಿ ಓಡುತ್ತಿರುವ ಮನುಷ್ಯರೂಪವೊಂದು ಕಿರಿದಾಗಿ ತೋರಿಬಂತು. ಒಬ್ಬ ಪತ್ತೇದಾರನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಅವನ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಮರಳಿ ಬಂದು ಉಬ್ಬಸ ಬಿಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ “ಅವ ಕಾಡಿನೊಳಹೊಕ್ಕು ಪರಾರಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ”.

ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಉಳಿದ ಪತ್ತೇದಾರಿಗಳು ನಿಕ್ಕನ ಕೋಣೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶೋಧಿಸಿದ್ದರು. ಒಂದು ಹಳೇ ಚಲ್ಲಾಣದಲ್ಲಿ ಏಳು ಗುಂಡಿನ ರಿವೋಲ್ವರೊಂದಿತ್ತು. ಒಂದು ಸೆಲ್ಲಿನ ಮೇಲ್ನಡೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಹಳೇ ರಿವೋಲ್ವರ್! ಪಟ್ಟಿಗೆ ಯೊಳಗೆ ಹಳೇ ವಯೊಲಿನ್ — ಅದಕ್ಕೆ ಭಂಗಾರದ ಕಟ್ಟುಗಳು. ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಅಫೀಸರ್ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಭುಜ ತಟ್ಟಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ: “ನೇ. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು. ಈ ವಯೊಲಿನ್ನಿನ ಲೇಬ್‌ಲನ್ನು ನೋಡಿದೆಯಾ? ‘ಜೋಸೆಫ್, ಗ್ರಾನರ್ಸ್, ಕ್ರೆಮೊನಾಯೀ ಎನ್ನೋ 1735’ ಎಂದಿದೆ!”

“ಹೋ ಹೌದು. ಇದಾವ ವಯೊಲಿನ್ ಗೊತ್ತೆ? ಕಳದ ವರುಷ ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ವರ್ದಿನ ಬಳಿ ನಡೆದ ದರೋಡೆಯ ನೆನಪಿದೆಯಷ್ಟೆ?” — ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಗುರುತು ಹಚ್ಚಿದ.

“ನಿಜ, ಅಲ್ಲಿ ಕಳವಾದ ಹೆಸರುಹೋದ ವಯಾಲಿನ್ ಇದೇ!”

ಕೆಲವೇ ಮಿನಿಟುಗಳೊಳಗೆ ನಿಕ್ಟೋರೋವಾಕನ ರೂಪ ರೇಖೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಆ ಆಕಾರದವನು ದೊರೆತೊಡನೆ ದಸ್ತು ಗಿರಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸೂಚನೆ ದೇಶದ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗೂ ಹೋಯಿತು. ರೋವಾಕ್ ಗೃಹದಲ್ಲೂ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲೂ ಪೋಲೀಸು ಕಾವಲು ಬಿತ್ತು.

ವಿಲಿಯಮ್‌ಸನ್- ಸ್ಯೂಯೋರ್ಕ್ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಜನದಟ್ಟಣೆಯಿರದ ಒಂದು ಸ್ಥಳ. ರಾತ್ರಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಹೊಟೆಲೊಂದರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುದ್ದೀಪಗಳು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದು ಮೂಲೆಯ ಮೇಜಿನ ಮುಂದೆ ಕೆದರಿದ ಕೂದಲಿನ ಯುವಕ ನೊಬ್ಬ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅವನ ಮುಖ ತುಂಬ ನುಸಿಕಡಿತದ ಚಿಹ್ನೆಗಳಿವೆ. ಸಾರ್ಜೆಂಟ್ ಸೆಂಡರ್ಸನ್ ಕೆಲಮಂದಿ ಪತ್ತೇದಾರರೊಂದಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಒಳನುಗ್ಗಿದಾಗ ಆ ಯುವಕನೇನೂ ದಿಗಿಲು ಸೂಚಿಸಲಿಲ್ಲ.

“ನಿಕ್ಟೋವಾಕ್! ನೀನೀಗ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿ”

ನಿರುತ್ತರ.

“ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ವರ್ಡ್ ದರೋಡೆಯ ವಯಾಲಿನ್ ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ನಿನ್ನನ್ನು ದಸ್ತುಗಿರಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ!”

ಯುವಕನಿಗೆ ‘ಅಯ್ಯಬ್ಬ’ ಎಂದಂತಾಗಿ ಅವ ಸವಾಧಾನದ ಉಸಿರೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟ.

“ನೀನು ಆದನ್ನು ಯಾಕಾಗಿ ಕಳವುಮಾಡಿದೆ?”

“ಆಟಕ್ಕಾಗಿ!”- ಯುವಕನ ಉತ್ತರ.

“ಆಟ? ಕೊಲೆಯೂ ಒಂದು ಆಟವೇ?!”

ಈಗ ಯುವಕನ ಮುಖ ಪೂರ್ತಿ ನಿಸ್ತೇಜವಾಯಿತು. ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು: “ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತೇನು?”

“ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ ನಿಕ್! ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಹೋಗಿದೆ”

“ನಾನು ಕೊಲೆಮಾಡಿಲ್ಲ”— ಎಂದ ನಿಕ್.

ನೇಟ್‌ನ ಸ್ವಹಸ್ತಾಕ್ಷರ ರಶೀದಿಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು “ನೀನವನನ್ನು ಕೊಂದದ್ದೂ ಹೌದು; ಆ ಮೇಲೆ ಅವನ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಲುಟಾಯಿಸಿದ್ದೂ ನಿಜ— ಇನ್ನದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆದು ಫಲವಿಲ್ಲ”—ಸೇಂಡರ್ಸನ್ ಕಂರೋಕ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ನಿಕ್ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಮೌನವ್ರತದಲ್ಲಿದ್ದ. ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ವಿವಿಧ ವರ್ಣಗಳು ಮೂಡಿ ಮಾಯವಾದವು. ಕೊನೆಗೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟ: “ನಿಜ. ನಾನೇ ನೇಟ್‌ನನ್ನು ಕೊಂದೆ! ಆದರೆ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಯಲ್ಲ—ಬೇರಾವುದಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲ—ಅವ ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯ. ಅವನನ್ನು ಅಕ್ಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಆತನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಶಪಥವಿತ್ತು.”

ಸೇಂಡರ್ಸನ್ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದ: “ಇದು ಶುದ್ಧ ಸುಳ್ಳು! ಅವನೆಂದಿಗೂ ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸೋಫಿಯಾನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ!”

“ಆವ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೊಲ್ಲುವದರಲ್ಲಿದ್ದ” ನಿಕ್ ವಾದಿಸಿದ.

ಸೋಫಿಯಾನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತರಲಾಯಿತು.

“ಓ ನಿಕ್! ನೀನು ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಿ?”—ಸೋಫಿಯಾ ತಮ್ಮನ ಕಂಠ ತಟ್ಟಿ ಕೊಂಡಳು. ನಿಕ್‌ನಿಗೆ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾಗಿ ಅಂಗಾಂಗ ನಡುಗಿತು.

“ಅಕ್ಕಾ! ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀನು ಅಂಗಾತ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೆ. ನೇಟ್ ಕೊಲೆಮಾಡುವೆನೆಂದು ನಿನ್ನ ಮೈ ಮೇಲೇರಿ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕೊಲೆ ಗಡುಕ ಛಾಯೆಯಿತ್ತು!”

ಆ ಸುಂದರಿ ವಿಧವೆ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಎದೆಬಡಕೊಂಡು ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. “ಅಯ್ಯೋ ನಿಕ್! ಓಯ್ಯೋ ನಿಕ್!”— ಅವಳು ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ ಪತ್ತೇದಾರರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ “ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ.....” ಸಂಕಟ ಹೆಚ್ಚಿತು, ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ; ಧೊಪ್ಪನೆ ಕುಳಿತಳು. “ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸಿನೆಮಾ ನೋಡಿ ಬಂದವರು. ನಾನೂ ಅವನೂ ನಟ, ನಟರಂತೆ ಆಟ ವಾಡಿದೆವು. ನಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಸಿನೆಮಾ ನಟನೆಯೆಂದರೆ ಅಷ್ಟೂ ಹುಚ್ಚು! ನಾನು ದೂಷಿತ ಸ್ತ್ರೀಯಾದೆ; ನನ್ನ ನೇಟ್ ವಿಲ್ಲಿಯನ್ ಆದ—ಅಂದಿನ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಅವ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ನಟನೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ.....”

ನಿಕ್‌ನ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ರಕ್ತಛಾಯೆಯೆಲ್ಲಾ ಹಾರಿಹೋಯಿತು; ಅವ ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ; ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿ ಬಂದು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ನೀರಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸೋಫೆಯಾ ಮುಂದು ವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು:—

“.....ಆ ಮೇಲೆ “ನೀನೆಂದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ನಟಿಯೇ ಸರಿ” ಎಂದ ನನ್ನ ನೇಟ್. “ನೀನಿನ್ನು ಹೋಲಿವುಡ್ಡಿಗೆ ಸೇರುವುದುತ್ತಮ” ಎಂದೆ ನಾನು! ಓ ನಿಕ್! ಓ ನನ್ನ ತಮ್ಮಾ! ಅಯ್ಯೋ ಮಗು! ನೀನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಿನಿಟು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರೆ.....!”

ತಾ. 9-3-1937ರಲ್ಲಿ ಜಜ್ಜ್ ಗಿಲ್ಬರ್ಟರಿಂದ ನಿಕ್ಕಾನ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆದು, ಅವನಿಗೆ 20 ವರುಷಗಳ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ನೀವಿದನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ನಿಕ್ ಅಮೇರಿಕದ ಜೈಲೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಭಾವನ ಕೊನೆಗಾಲದ ಮರುಕಪೂರ್ಣ ನೋಟವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆನೋ!

(ಆಧಾರದಿಂದ.)

ಪ್ರೇಮ ಪ್ರವಾಹ

ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರಿಬ್ಬರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು:

“ಶಾಲಿ, ನೀನಿಂಥಾ ರಾಕ್ಷಸ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆಯೆಂಬುದನ್ನರಿಯೆ. ನಿನ್ನ ಒಡ ಹುಟ್ಟಿದವಳ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ಅದು ನಿನಗೆ ನ್ಯಾಯವೆಂದು ತೋರುತ್ತಿದೆಯೆ? ಕೇಳು ಶಾಲಿ, ದಯಮಾಡಿ, ನನಗಾಗಿ ಆ ಹಂಬಲ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಉಪಕಾರವಾಗುವುದು. ನಾನು ಚಿರಋಣಿಯಾಗುವೆನು ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ನಿನಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬಲ್ಲೆನು.... .” ಅಕ್ಕನು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಶಾಲಿಯು ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು: “ವೀಣಾ, ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನೀನು ನನಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವೆಯಾ?”

‘ನಿನ್ನಾಣೆ, ಶಾಲಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ನಂಬಿಸಲಿ? ಬೇಕಾದರೆ ಬರೆದು ಕೊಡಲಿ?’

‘ಹಾಗಾದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೂ ಎತ್ತಲಾಗದು. ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕೇಳುವುದಿಷ್ಟೆ: ಮತ್ತಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ನನಗೆ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ.’

‘ನೀನು ರಾಕ್ಷಸೀ.’

‘ಆಗಲಿ’

‘ದ್ರೋಹಿ’

‘ಅದು ನಿನಗೂ ಸಲ್ಲುವುದು’

‘ಛಿ!’

‘ಅಕ್ಕಾ, ನೀನು ಅದೇಕೆ ಅಷ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥಳಾಗಿರುವೆ?’

‘ನನ್ನ ವಸ್ತುವು ನನಗೇ ಸಿಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಇಚ್ಛಿಸಿದರೆ, ಅದು ಸ್ವಾರ್ಥತೆಯೇ?’

‘ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು? ಉತ್ತಮವಾದ ವಸ್ತುವಾವುದಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ಯಾವಾಗಲೂ ನೀನು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿನ್ನದೆಂದು ಹಟಹಡಿದು ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವೆ. ಅದು ನಿನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥತೆಯಲ್ಲವೆ? ಎಲ್ಲ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ನಿನಗೆ ಪರಿತ್ಯಪ್ತಿಯುಂಟಾಗಬೇಕು, ನಾನದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರಬೇಕು, ಇದೆಲ್ಲಿಯ ನ್ಯಾಯ? ಆದರೂ ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ಯಾವ ವಿಚಾರದಲ್ಲೂ ನಿನಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದೀಗ ನೀನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು ನನ್ನ ಜೀವನ ಮರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದು — ಇಲ್ಲ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸಲಾರೆ; ಶಕ್ತಳೂ ಅಲ್ಲ. ಅಕ್ಕಾ, ಕೇಳು ಇಂದಿನಿಂದ ಈ ವಿಷಯದ ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ ದೀರ್ಘವಾದ ಪೂರ್ಣ ವಿರಾಮವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡೋಣ, ತಿಳಿಯಿತೆ?’

‘ಆಹ್, ಶಾಲಿ, ಪ್ರೇಮರಹಸ್ಯವನ್ನು ನೀನು ಬಲ್ಲವಳಾಗಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಹೃದಯವು ಹೇಗೆ ಬೇಯುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದರ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಿನಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗಾಗಿ ವಿಶಾಲ ಹೃದಯವುಳ್ಳ ನೀನೇಕೆ ನಿನ್ನ ಈ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯಬಾರದು ಶಾಲಿ? ನಿನೊಂದು ಮಾತಿನಿಂದ— ಅಶ್ವಾಸನೆಯಿಂದ ನನ್ನೀ ಬಡ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಶಾಂತಿಯು ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು ನಿನಗೆ ಕಲ್ಪನೆಯಿದೆಯೆ? ಶಾಲಿ, ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿದರೆ, ನೀನು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಆಗುವುದು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಾದರೂ ಸೆರಗೊಡ್ಡಿ ಬೇಡುತ್ತಿರುವೆನು. ವೀಣೆಯು ಶಾಲಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಸುತ್ತಿರುವಳು. ಶಾಲಿ, ದಯೆ

‘ಅಕ್ಕಾ, ನೀನು ಹೇಳುವ ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಸುವ ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಶಾಲಿಗೂ ಇವೆ. ಆದುದರಿಂದ, ದಯವಿಟ್ಟು ನೀನೇ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆಯಾ? ನೀನೇ ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ತಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಕರುಣೆಯುಳ್ಳವಳಾಗಬೇಕಲ್ಲವೆ? ನಾನೆಷ್ಟಾದರೂ ಚಂಚಲೆ; ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸೇಕೆ ದೃಢತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲವಕ್ಕಾ? ಅಕ್ಕಾ, ನಿನ್ನ ದಮ್ಮಯ್ಯ. ಇನ್ನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಪೀಡಿಸದಿರು. ನಿನ್ನ ಕಾಲು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ; ಪ್ರತಿ ಅಜ್ಜಿಗಳನ್ನೂ ಪಾಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ.....’

‘ಸಾಕು ಮಾಡು, ಶಾಲಿ! ಪ್ರಸಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯವೂ ಅಹಂಕಾರವೂ ಒಂದುಗೂಡಿ ಶಾಲಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಹಂಸದ್ದೆಂದೊಡೆದ ನೊಟ್ಟಿ ಹಾವಿನದಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟೊಂದು ವಾಡುಪಟ್ಟು ನಾನು ಸಾಕಿದ್ವೆನಲ್ಲವೆ? ಎಂಥಾ ಅನ್ಯಾಯ! ಮಾತೃಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ನಿನ್ನ ಧಾಳಿಯೆ?’

‘ಅಕ್ಕಾ-ಮನಸ್ಸೊಂದಿದೆಯಲ್ಲ, ತಡೆಯಿಲ್ಲದ ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹದಂತಹುದು. ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯು ಅಂತಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅಂದೇ ನೀನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕಿದ್ದಿತು. ಇದೀಗ ಅದು ಗುರಿಮುಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಪ್ಪೇನಕ್ಕಾ? ಇನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ವಾದವಿವಾದ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯೇ ಇದ್ದರೆ, ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅವರನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗು. ತಡೆಯುವ ನಾಮಧ್ಯೇಯವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಇದೆ! ಅದು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನೇ ಹಿಸುಕಿ ಹಾಕು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೇನಿದೆ?’

‘ಹೌದು, ನಾನು ಮದುವೆಯಾಗಬಲ್ಲೆ! ಆ ಧೈರ್ಯವು

ಹೃದಯದೊಳಕ್ಕೆಟ್ಟು ಎದುರೆದುರೇ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನಿಂದ ಸಹಿಸಲಾಗದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಮೇಲೆ, ಶಾಲಿ, ನನ್ನ ದಾಂಪತ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ತಡೆಯಾಗಿರುವೆ. ನಮ್ಮ ನಿರ್ವಾಹವು ಇನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಂದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಾಗಬಲ್ಲದು? ನೀನೇ ವಿಚಾರಿಸು; ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ನನ್ನ ಹೃದ್ಭಾವನೆಗಳು ಕೂಡ! ಜನ್ಮತಃ ನಾನೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರ ಬಾಧ್ಯತೆಯುಳ್ಳವಳು. ಆದ ಕಾರಣ, ನೀನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಬಾರದು. ನಿನ್ನ ಪಾಲಿನ ಬೇರೆ ಮನೆಗಳಿವೆ; ಬೇಕಾದ ಸಾಧನಗಳನ್ನೊದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸು, ಹೋಗು! ನಾವಿಬ್ಬರು ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರಾದರೂ, ಇದೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಜನ್ಮಶತ್ರುಗಳೆಂದು ತಿಳಿ! ಶಾಲಿ, ನೀನು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿರಲು ಬಯಸಲಾರೆ. ಹಾಗೆ ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ!

‘ಹೌದು, ಅವರಣವೇ ಹೊಲವನ್ನು ಮೇಯುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇನುಳಿಯಿತು? ನನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಪ್ರಧಮಾಹುತಿಯೆಂದು, ನನ್ನ ತಂದೆಯ ವವಿತ್ರ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅಕ್ಕಾ, ಇನ್ನಂದಿಗೂ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲಿಯು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಾರಳು.’

ಶೈಲಜೆ— ಶಾಲಿಯು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

೨.

ಶೈಲಜೆಯು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಜನನವಾಗಿ ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ತಾಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ವೀಣೆಯಾಗಮೂರುವರ್ಷದವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಈ ಎರಡು ಅನಾಥ ಶಿಶುಗಳನ್ನು ಅವು

ಗಳ ತಂದೆ, ಹರಿಹರಯ್ಯನವರು ಬಹಳ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಸಾಕಿ ದ್ದರು. ಹರಿಹರಯ್ಯನವರೊಬ್ಬ ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥರು. ಹರಿಯದಲ್ಲೇ ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲ ಗಳಿದ್ದರೂ, 'ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ' ಎಂದು ಕೆಲವರು ಎರಡನೆಯ ಸಂಬಂಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ಅವರು, 'ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿಯೇ' ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಹಾಲುಳ್ಳ ದಾದಿ ಯನ್ನಿಟ್ಟು ಆ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರನ್ನು ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳಂತೆ ಕಾಪಾಡಿ, ಯೋಗ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ವಿಧಿನಿಯಮದಂತೆ ಕಾಲವಶರಾದಂದು ತಮ್ಮ ಆತುಲ ಸಂಪತ್ತಿ ಯನ್ನು ವಿಭಾಗಿಸುವಾಗ, ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರಿಗೆ ಸಮಪಾಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದರು. ತಾರುಣ್ಯಭರದಲ್ಲೇ ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರಿಗೆ ಸಂಪತ್ತೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ವೀಣೆ ಮತ್ತು ಶೈಲಜೆಯರು ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮನೋವೃತ್ತಿಗಳು ಎರಡು ಸಮಾನಾಂತರ ರೇಖೆಗಳಂತಿ ದ್ದುವು. ವೀಣೆಯು ಆತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿ. ಸ್ವಭಾವತಃ ಮಹತ್ವಾ ಕಾಂಕ್ಷೆ ಯುಳ್ಳವಳೂ, ಹೆಟೆವಾದಿಯೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಶೈಲ ಜೆಯೋ ಸಾಧಾರಣ ಚೆಲುವಿನವಳು. ಮಹಾ ಶಾಂತ ಪ್ರಕೃತಿ ಯವಳೂ, ಸಾತ್ವಿಕಳೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಇಂತಹ ವಿರುದ್ಧ ಸ್ವಭಾವವಿದ್ದರೂ ಇಂದಿನ ತನಕ ವೈಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ತಾರುಣ್ಯದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಜತೆಗೆ ಎರಿಕೊಂಡರು. ಕೊನೆಯ ಸೋಪಾನವನ್ನೆಡರುವಾಗ ಅವರ ಪಥದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮೋಡವೊಂದು ಕವಿದುಕೊಂಡಿತು.

ಮುರಲಿಯು ಹರಿಹರಯ್ಯನವರ ಕಾಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ ದ್ದನು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲೇ ಹರಿಹರಯ್ಯನವರ ಮನೆಸೇರಿ, ತನ್ನ ಅಸಾಧಾರಣ ಬುದ್ಧಿ ಚಾತುರ್ಯದಿಂದಲೂ, ಮೋಹಕ ರೂಪ ದಿಂದಲೂ ಅಯ್ಯನವರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ

ಯೆಂದರೆ ಒಂದು ಬಾಯಿ. ಅಂದು, ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದ ಸೀತಮ್ಮ, ಮುರಲಿಯ ತಾಯಿ, ಮುರಲಿಯನ್ನು ಅಮ್ಮನವರ ಪಾದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ, ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸಿದುದನ್ನು ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಆಕೆ, ಹೃದ್ರಾವಕವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದರು. ಸೀತಮ್ಮನ ವಿಷಯ ವಿವರಿಸುವುದೆಂದರೆ, ಅದೊಂದು ಕತೆ. ಆಕೆ ಅನಾಥೆ, ಮುರಲಿಯ ಪಾಲನೆಗಾಗಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅಮ್ಮನವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ದೆಂದಿಷ್ಟೇ ತಿಳಿದರೆ ಸಾಕಾದುದು. ಅಮ್ಮನವರಾದರೂ ಮುರಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಸೀತಮ್ಮನಿಗೆ ವಿಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಕಾಲಚಕ್ರವು ಉರುಳಿತು. ಅದರಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಅಳಿದುಳಿದವರೆಂದರೆ, ವಿಣಾ, ಶೈಲಜೆ ಮತ್ತು ಮುರಲಿ. ಮುರಲಿಯು ಆ ಎರಡು ಹಕ್ಕಿಗಳ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸ್ಥಲವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಸಹವಾಸವು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಅನಂದದಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಅವನಾದರೋ, ಅತ್ಯಂತ ರಸಿಕ. ಅವರಿಬ್ಬರ ಮನೋಭಾವನೆಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ, ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ರಂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಲ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮನೋವಿಕಾರಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅವರು ಮೂವರೂ ಜತೆಕೂಡಿ, ಕಲಿತು ಕಲೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೊಂದು ಕಾಲವೊದಗಿತು. ಆಗ ಮೂವರ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲೂ ಬಹಳ ಮಾರ್ಪಾಟುಂಟಾಯಿತು. ಆ ಕೂಟವು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳಾಟಕೆಯ ಕೆಲೆತವು ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿ ಮಾತಾಡಲು ಮುವ್ವರಿಗೂ ಅದೇಕೋ ಸಂಕೋಚ. ಆಗ, ಮನೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳೇ ಬದಲಾದುವು. ಮನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಯಂತ್ರದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಮುರಲಿಯೇ ಮೇಲ್ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ, ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ವಿಣೆಯು ಗೃಹಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಲೆಯಿಡತೊಡಗಿದಳು. ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮುರಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವು ಹೇಗೆ

ಹೇಗೋ ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತ್ವರ್ಯದಲ್ಲೇ ಅವಳು ಅರಿತು ಕೊಂಡಳು— ಮುರಲಿಯು ತನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿರುವನೆಂದು! ಕಾರಣವಿತ್ತು. ಮುರಲಿಯು ಕಾವ್ಯಮಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಬಡನೆಯ ಮಗನಾಗಿದ್ದರೂ ಘನ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುದರಿಂದ, ಅವನ ದೇಹಾದ್ಯಂತದಲ್ಲೂ ಸಲ್ಲಕ್ಷಣಗಳೇ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವು.

ಶೈಲಜೆಯೋ? 'ಮುರಲಿಯು ನಿನ್ನ ಗಂಡ'ನೆಂದು ಅಕ್ಕನ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ? ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಕ್ಯಾದರೂ ಎಳೆಗಿಡದಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟು ಆಣೆಯಲ್ಲವೆ? ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದ ತಬ್ಬಲಿ, ಶೈಲಜೆ, ವಿಣೆಯಲ್ಲೇ ತಾಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಳು. ತನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೊದಗಿಸುವವಳು ವಿಣೆ, ಆಮದರಿಂದ ಮುರಲಿಯೇ ತನ್ನ ಗಂಡನೆಂದು ಅಕ್ಕನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲು ಸಮರ್ಥಳು; ತೀರ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ 'ಗಂಡ'ನ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೂ ಮುರಲಿಗೂ ತನಗೂ ಏನೋ ಆಗುವದಿರಬೇಕೆಂದು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಳು. ಬುದ್ಧಿಯು ತಿಳಿದಾಗ, 'ಗಂಡ'ನೆಂದರೇನೆಂದವಳು ತಿಳಿದಳು. ಮುರಲಿಯನ್ನು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆರಾಧಿಸತೊಡಗಿದಳು. ವಿಣೆಗದು ತಿಳಿದಿತ್ತು.

ವಿಣೆಗೆ ಮೊದಲು ಮುರಲಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಚಿಂತನೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ತಾರುಣ್ಯದ ಸೀಮಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರನಾದ ಆ ತರುಣನನ್ನು ಕಂಡು, ಅವಳಿಗರಿಯದಂತೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಆತನಿಗೆ ಬಲಿಬಿದ್ದಿತು.

ಪಾಪ, ಮುರಲಿಗೆ ಈ ಹುಡುಗಿಯರ ಅಂತರಿಕ ಭಾವನೆಗಳೊಂದೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ನಡತೆಯು ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ನಿಷ್ಕಳಂಕಗಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಇದಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದವನಿಗೆ ಬಗೆಹರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಅವರನ್ನು

ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಧೈರ್ಯವೂ ಅವನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಆಶ್ರಿತನಾದ ಅವನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಚ್ಯುತಿಬಾರದಂತೆ ಬಹಳ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

೩

ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳಾಗಿ, ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಶೈಲಜೆಗೆ ವಿಣೆಯು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದಂದು, ಮುರಲಿಯು ವಸೂಲಿಗಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ, ಶೈಲಜೆಗೆ, ಅವನಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಅವನ ಸಲಹೆಯಂತೆ ನಡೆದುದರಿಂದ, ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಾದರೋ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳು ಬರುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ವಿಣೆಯಾದರೂ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ, ಶೈಲಜೆಯೊಂದಿಗೆ, ಅವಳ ಆರಾಧ್ಯ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಕಲಹವೆಬ್ಬಿಸಿದ್ದಳು.

ಶೈಲಜೆಯು ಅಕ್ಕನ ನಿಷ್ಕರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮನನೊಂದವಳಾಗಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದವಳು ಬಾಗಿಲನ್ನಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು, ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಶೂನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಕಾಶವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು. ಏನೇನೋ ವಿಚಾರಗಳು ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಅಳಿದವು ಕೊನೆಗೆ, ಏನೋ ಒಂದು ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದು, ತನ್ನ ಅಗತ್ಯದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದಳು. ಅನಂತರ ಹೊರಬಂದು, ಸೇವಕನನ್ನು ಕರೆದು, ಕುದುರೆಗಾಡಿಯನ್ನು ತರಹೇಳಿ, ತಾನು ಅಕ್ಕನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿದಳು. ಆಗ ವಿಣೆಯು ಸೋಫದ ಮೇಲೆ ದಿಂಬಿಗೆ ಕೈಯ್ಯಾರಿ ತಲೆಯಡಿಗಿಟ್ಟು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಲೇ ಅವಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿದಾಗ ಅತ್ತತ್ತು ಕೆಂಪಾದ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಶೈಲಜೆಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು 'ಆಕ್ಕಾ?'

ಅವಳು ಕರೆದಳು. ವೀಣೆಯು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಪುನಃ ಶೈಲ ಜೆಯು, 'ನಾನು ಹೊರಟೆನಕ್ಕಾ! ಆದರೆ, ನನಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿದೆ. ಪಾಪ! ನಿನ್ನದಾದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನು? ನನ್ನಂತೆಯೇ ನೀನು ಕೂಡಾ ಮನುಷ್ಯಳೇ ಆಗಿರುವೆ. ವಿಧಿನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳುಂಟೆ? ಬರುತ್ತೇನಕ್ಕಾ!' ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ವೀಣೆಯು ಕಣ್ಣೀರೊರಸುತ್ತ ಶೈಲಜೆಯ ಕೈಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ವಕೌನ ವಾಗಿದ್ದು ಅವಳೆಂದಳು:

'ಶಾಲಿ, ನೀನು ಮನೆಯನ್ನಾದರೂ ಬಿಡುವೆ, ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕ ನನ್ನಾದರೂ ಮರೆಯುವೆ, ನಿನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡಲಾರೆಯಲ್ಲವೆ?'

'ಅಕ್ಕಾ' ಶೈಲಜೆಯು ನುಡಿದಳು, 'ಅಕ್ಕಾ, ನನ್ನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅದು ಸಂಭವವೇನೋಡು! ನಾನು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇ ಬಿಡಬಲ್ಲೆ, ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ನನ್ನ ಕೈಯ ಹೊರಗಿನ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಆತ್ಮವಂಚನೆಯು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು!'

'ನೀನು ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಪಡೆಯುವ ಭಾಗ್ಯವೇನು?'

'ನೀನೇ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲಾ?'

ವೀಣೆಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಗಂಭೀರ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಳು. ಅನಂತರ ತಟ್ಟನೆ ನುಡಿದಳು: "ಹೌದು, ನೀನು ಹೋಗಲೇಬೇಕು! ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ವಿವಶಳಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರದೂಡುವ ಪ್ರಸಂಗವು ನನಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನೀನು ವಿಶಾಲ ಹೃದಯದವಳಾಗಿರುತ್ತೀ. ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ತ್ಯಾಗವು ನನ್ನಿಂದಕ್ಕಾದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇರಲಿ. ಶಾಲಿ, ನಿನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡದೆ ಮನೆ

ಯನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯಾದರೂ ನಾನು ನಿನ್ನ ಋಣಿಯೇ ಸರಿ. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಒಂದು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನಾದರೂ ಮನ್ನಿಸುವೆಯಾ?’

‘ಅದಾವುದು?’

‘ಆವರು ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ, ನೀನವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಬಯಸಬಾರದು! ಏಕೆಂದರೆ, ಹಾಗೆ ಮಾಡುವೆಯಾದರೆ, ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ತ್ಯಾಗವೂ ನಿಷ್ಫಲವಾಗಬಹುದು! ಶಾಲಿ, ನೀನು ಮಾಟಗಾತಿ! ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಅವರ ಒಲುಮೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೇ! ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗಾಗಿ, ತಬ್ಬಲಿಯಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ಸಲಹಿದ ನೆನಹಿಗಾಗಿ, ಇದೊಂದಾದರೂ ಮಾಡುವೆಯಾ?’

ಶೈಲಜೆಯು ಅರ್ಧವಿಲ್ಲದ ನಗುವೊಂದನ್ನು ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟಳು. ಕೊನೆಗೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ‘ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಎಂದಳು.

ವೀಣೆಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಶೈಲಜೆಯನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡಳು.

೪

ಶೈಲಜೆಯು ಮನೆಬಿಟ್ಟ ಎಂಟನೆ ದಿನದಲ್ಲೇ ಮುರಲಿಯು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು ಮನೆಯಲ್ಲಾದ ಈ ಭಯಂಕರ ವಿಷಯದ ವರ್ತಮಾನವನಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಲೇ ಅವನು ಓಡೋಡಿಯೂ ಬಂದಿದ್ದನು. ಬಂದವನೇ ಎಂದಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ವನು ವೀಣೆಗೆ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ, ‘ಏನಾಯಿತು, ಶೈಲಜೆಯು ಮನೆಬಿಟ್ಟುದೇಕೆ?’ ಇಷ್ಟೆ. ವೀಣೆಯು ತಲೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು, ‘ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲವದು’.

ಮುರಲಿಗೆ ಉತ್ಕಂಠೆಯೇನೋ ತಡೆಯಲಾರದಷ್ಟಿತ್ತು. ಆದರೆ, ವಿಣೆಯ ಸ್ವಭಾವವನ್ನರಿತ ಅವನು ಖಿನ್ನಮನಸ್ಕನಾಗಿ ತನ್ನ ಸ್ನಾನಪಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಯಬ್ದತೆಯಿತ್ತು. ಸೇವಕರನ್ನು ಕೇಳಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ತಮಗೇನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದಲೇ ತಿಳಿಸಿದರು. ಹೇಗೆ ಹೇಗೋ ಸ್ನಾನ, ಊಟದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿ ಮುರಲಿಯು ವಿಣೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದನು. ವಿಣೆಯು ಎದ್ದು ನಿಂತಳು.

‘ವಿಣಾ?’

ವಿಣೆಯು ಮಾನ.

‘ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಕಳವಳಗೊಂಡಿದೆ. ದಿಟ್ಟತನವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ವಿಣಾ, ಶಾಲಿಗೆ ಮನೆಬಿಡಲು ಏನಾಯಿತು?’

‘ಹೀಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ’.

ಮುರಲಿಯು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ವಿಣೆಯಿಂದಳು, ‘ನನ್ನೊಂದು ಬೇಡಿಕೆಯಿದೆ. ಶೈಲಜೆಯು ಮನೆಬಿಡುವ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮೊದಲು ನೀನು ನನ್ನ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಬೇಕು’.

ಮುರಲಿಯು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, ‘ವಿಣಾ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೆಯೇ? ಕಟ್ಟಳೆಯಲ್ಲವೆ?’ ಎಂದನು.

‘ಇನ್ನು ಕಟ್ಟಳೆಯಿಡುವ ಕಾಲವಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿ, ನನ್ನ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವಿರಾ?’

‘ವಿಣಾ, ನೀನು ಹೀಗೆ ಕೇಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದೆಂತಹದಾದರೂ ನಡೆಸಿಕೊಡುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ’.

‘ನಾಚಿಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ನಮ್ಮ ಯೌವನವಂದಿದ್ದರೆ, ಇಂತಹ ಪ್ರಸಂಗವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ

ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈಗ, ನನಗೆ ನಾನೇ ಯಜಮಾನಿಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೇಳಿ, ನಾನು ಮದುವೆ ಯಾಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ’.

‘ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಯಿತು, ವೀಣಾ! ಇದೊಂದು ಶುಭ ವಾರ್ತೆ!’

‘ಮತ್ತದನ್ನೇ ನಾನು ಶಾಲಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೆನು’.

‘ಅವಳು ಆನಂದದಿಂದ ಕುಣಿದಿರಬಹುದು!’

‘ಅದೀಗ ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆ!’

‘ಹಾಗೆಂದರೆ?’

‘ನಾನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ಅವಳ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ’.

‘ಅದೇಕೆ?’

‘ನಾನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡ ವರನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಆತಂಕವಿದೆ’.

‘ಶಾಲಿಯ ಗುಣಕ್ಕೂ ಶೋಭಿಸದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಸಹ ಭಾಗಿಗಳನ್ನಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿರುವುದೇ ಉತ್ತಮ ಹೇಳು, ನಿನ್ನಿಂದ ಮನಸಾವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿ ಯಾರು? ನಾನು ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಶಾಲಿಯು ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ, ಈ ಶುಭಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ’.

‘ನಿಜವಾಗಿಯೂ? ಮಾತು ಕೊಡಿ!’

‘ಸಂಶಯವೇ, ನನ್ನಲ್ಲೂ ಸಂಶಯವೇ, ವೀಣಾ? ಇದೋ, ಕುಲದೇವರಾಣಿಗೂ ಸಹಿ ಕೊಡುವೆನು. ವರನಾರು?’

ವೀಣೆಯು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಳು.

‘ಹೆಸರೆತ್ತಲು ನಾಚಿಕೆಯೆ, ವೀಣಾ? ಪರಿಚಯವಾದರೂ ಕೊಡು’.

ವೀಣೆಯು ತಟ್ಟನೆ ಮುರಲಿಯ ಮುಖವನ್ನು ವಿಚಿತ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಳು. ನಾಲ್ಕು ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಒಂದು ಗೂಡಿದವು. ಮುರಲಿಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ವೇದನೆಯಾಯಿತು.

‘ಅರ್ಥವಾಯಿತೆ?’ ವೀಣೆಯು ಕೇಳಿದಳು

ಮುರಲಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಕೊನೆ ಗೆಂದನು. ‘ಅರ್ಥವಾದರೂ ಅದು ನಂಬಲಸಾಧ್ಯ! ವೀಣಾ, ಹೇಳು, ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳು’.

‘ನೀವೇ, ಅದು ನೀವೇ!’

ಮುರಲಿಯು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದುನಿಂತು, ವೀಣೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದನು.

‘ವೀಣಾ, ಇದೆಂದಾದರೂ ನಡೆಯ ಬಹುದೆ? ನಾನಷ್ಟು ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯೆ? ಅಶ್ರಿತ ಅನಾಥನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ದಯೆಯೆ?’

‘ಕೇಳಿ, ಪ್ರಿಯಾ, ನೀವೇ ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವ. ಅನಾಥರಾದ ರೇನು, ತಮ್ಮಲ್ಲವ ಕೊರತೆಯಿದೆ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಪ್ರೇಮವು ಪಾತ್ರಾಪಾತ್ರವನ್ನು ವಿವೇಚಿಸಲಾರದು. ನಿಮ್ಮೊಂದು ಪ್ರೇಮಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಲಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೂ, ನಿಮ್ಮ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಬಹಳ ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತಿದೆ’.

ಮುರಲಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ, ‘ಶಾಲಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನಿಜವಿದೆ, ವೀಣಾ! ಅನಳ ಸ್ವಭಾವವು ಬಹಳ ಗಂಭೀರ ನೀನು ಹಟವಾದಿನಿಯಾದುದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ

ಮೇಲೆ ಕೃಪೆ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದೆ; ಇದೇ ಕಾರಣ ಕ್ಯಾಗಿ ಶಾಲಿಯು ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ಹೋದಳಲ್ಲವೆ? ಅವಳು ಹೋಗಿರುವ ಳಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಗೆ? ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು, ನಾನವಳನ್ನು ಈ ವಿಷಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಗಾಗಿ ಬೇಡಲೆ? ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅಭಿಮಾನವಿದೆ. ನನ್ನ ಬೇಡುವಿಕೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾರಕೆಂದು ನನಗೆ ಧೈರ್ಯವಿದೆ' ಎಂದನು.

‘ಬೇಡ, ಬೇಡ! ನನ್ನಾಣೆಯಿದೆ! ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲಿ, ಆಗ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ತಾನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಬಹುದು; ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸು. ಸರಿಹೋಗದಿರಲಾರಳು!’

‘ಜನರೇನೆಂದಾರು? ಅವಳ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಅವಳಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ.....?’

‘ಜನರಿಗಾಗಿ ಒಂದುಕುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ!’

ಮುರಲಿಯು ಒಂದು ಹೊಸ ಅನುಭವದಿಂದ ಫುಲಕಿತನಾದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಮೌನದಿಂದ ಎಷ್ಟೊತ್ತು ಕಳೆದರೂ!

❧

ಬಾನ ಹಳ್ಳಿಯು ಹರಿಹರಯ್ಯನವರ ಸ್ವಂತದ ಒಂದು ಕುಗ್ರಾಮವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲ ಬಡ ರೈತರೂ, ಹೊಲೆ, ಮಾದಿಗರೂ ಅಲ್ಲಿಯ ನಿವಾಸಿಗಳು. ಅದು ಊರಿಗೆ ಏಳು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲತ್ತು. ರೈತರೇನೋ, ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಡ ಅಂತ್ಯಜರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಬಹಳ ಕೇವಲನಾಗಿತ್ತು. ಗುರಿಯಿಲ್ಲದ ಬಾಳನ್ನು ಪಶುಗಳಂತೆ ಸಾಗಿಸದೆ ಅವರಿಗೆ ಗತ್ಯಂತರವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬರ ದುಃಖದಿಂದ ಮಗದೊಬ್ಬರ ಸುಖವುಂಟಾಗುವುದು ವಿಧಿನ್ವಿಯಮವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆ ಕುಗ್ರಾಮದ ಭಾಗ್ಯೋದಯವಾಯಿತು. ಸ್ವಾರ್ಥವೊಂದಿಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ

ಪ್ರಪಂಚವು ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶೈಲಜೆಯೊಬ್ಬಳ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗದಿಂದ ಇಡೀ ಗ್ರಾಮವೇ ಸುಖಶಾಂತಿಯಿಂದ ನಲಿವಂತಾಯಿತು. ಶೈಲಜೆಯು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ವೀಣೆಯಂತೆ ಹೆಟವಾದಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಆಕೆ ಮುರಲಿಯೊಂದಿಗೆ ನಲಿಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಮುರಲಿಯು ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಶೈಲಜೆಗೇ ಒಲಿಯುವ ಸಂಭವವು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಇಲ್ಲ, ಅವಳು ಅಕ್ಕನ ಕಟ್ಟಳೆಯ ಮೇರೆಗೆ, ಬಾನಹಳ್ಳಿಗೇ ನೇರವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಚಿಕ್ಕವಳಿರುವಾಗ, ಅವಳದೆಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರ ದೀನಸ್ಥಿತಿಗಾಗಿ ಮರುಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಊರನ್ನು ಸೇರುತ್ತಲೇ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಮರುವೆಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಳು ಚಿಗುರಿ ಫಲಬಿಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಮೂಲವೇ ಕಡಿದು ಹೋದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲೇ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯುಂಟಾಯಿತು. ತನ್ನ ಜೀವನದ ಹಿಂದಿನ ನೆನಪುಗಳೊಂದೊಂದಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಬಾನಹಳ್ಳಿಯು ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟಿತು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ಅವಳು ವಾಸಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಬಾನಹಳ್ಳಿಯು ಅವಳ ವಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದುದಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದಕಾರಣ ಅವಳು ನೇರವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಎಂಜಲೆಲೆಗಾಗಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಂತ್ಯಜರಿಂದವಳು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಬೆತ್ತದ ನಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಕಲಿಸಿ ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡುಬಂದಳು. ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರಿಸಿ ಲಾಭವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು. ರೈತರ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ನೂಲುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿದಳು ಅವರೆಲ್ಲರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಾನೇ ಓದುಬರೆಹವನ್ನು ಕಲಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವರು, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದಿಂದ ಸಿಕ್ಕುವ ಲಾಭದಿಂದ ದ್ವಿಗುಣ ಉತ್ಸಾಹಿಗಳಾದರು. ಉತ್ಸಾಹವೇ ಏಳಿಗೆಯ ಮೂಲಮಂತ್ರವಲ್ಲವೆ?

ಹಗಲೇನೋ ಹೀಗೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ, ಶೈಲಜೆಗೆ ಮನಃಶಾಂತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಪ್ರೇಮಮಯ ಜನರಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಅವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅದರ ಸಿಂಚನೆ ಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಆಮೃತಕಲಶವು ಅಕ್ಕನ ವಶವಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಕೆಲ ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅವಳು ಮುರಲಿಯ ಆಗಮನ ವನ್ನೆದುರು ನೋಡಿದಳು. ಆದರೆ ವೃಧ್ಧ. ಆತನು ವೀಣೆಯ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಂಚವನ್ನೇ ಮರೆತಿರುವುದವಳಿಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂತು. ವೀಣೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೇ ಅಂತಹದು! ಕಾಲ ಕಳೆ ದಂತೆ ಅವಳು ಶತಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ತನ್ನ ಹೃದಯದುರಿಯನ್ನು ಶಾಂತಿಪಡಿಸಲು ನೋಡಿದಳು. ಮೆದುಳಿನ ಯೋಚನೆಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಕೊಡದೆ ಏನಾದರೊಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವೈಮರೆ ಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಭ್ಯಾಸಬಲದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ವಿಷಯ ವಾವುದು? ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಅವಳು, ತಾನು ಈ ರೀತಿಯ ಬಾಳು ವೆಗಾಗಿಯೇ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಿಯಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟವಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಅದರಲ್ಲೇ ತೃಪ್ತಿಗೊಂಡಳು. ಶೈಲಜೆಯಾಗ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಸಂಚ ದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾವನೆಗಳಿಗೂ ಹೊರಗಾಗಿ ತನ್ನದೇ ಆದೊಂದು ಪ್ರಸಂಚವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಸುಖಿಯಾದಳು—ಹೌದು, ಸುಖಿಯಾದಳು.

ಅದೊಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಶೈಲಜೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಅಂಗ ಕದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಪಾಠಹೇಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಆಗ, ಒಕ್ಕಲಿಗ ಪುಟ್ಟನು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕೈಮುಗಿದು ನಿಂತನು. ಶೈಲಜೆಯು ಕೇಳಿದಳು: 'ಓಹೋ ಪುಟ್ಟ! ನೀನು ನಿನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಯ ಲ್ಲವೆ? ಏನಾದರೂ ವಿಶೇಷವುಂಟೆ?' ಪುಟ್ಟನು ನಡುಗುವ ಸ್ವರ ದಿಂದ ಹೇಳಿದನು: 'ಮುರ್ದವೋರು, ತಾಯಿ, ಕಾರು ಡಾಸಾ ಯಿತಂತೆ; ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೋಗಿ ನೋಡ್ಕೊಂಡ್ಬಂದೆ;

ಬೋದ್ವೇ ಇಲ್ಲಾ. ವಿಣವೋರು ಭಾಳ ಸೋರ್ಗಿ ಹೋಗಿ ಧಾರೆ, ಅಳ್ತಾ ಕೂತೊಂಡಿದ್ರು.’

‘ಏನು, ಏನು? ಮುರಲಿ, ಗಾಯಗೊಂಡು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ರುವರೆ?’ ಶೈಲಜೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು.

‘ಹೌದು ತಾಯಿ, ನಿನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಪೇಟೆಗೋಗಿ ಬರ್ರಾಗೆ ಕಾರು ಡಾಸಾಯಿತಂತೆ. ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಜಜ್ಜೋಗಿ ಪಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿಧಾರೆ.’

ಶೈಲಜೆಯು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಮುಖವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಳು; ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯೊಳಹೊಕ್ಕು ಮನಸ್ವೀ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟು ಹೈದಯವನ್ನು ಹೆಗುರಾಗಿಸಿದ ನಂತರ ಹೊರ ಬಂದು ಕೇಳಿದಳು: ‘ಪುಟ್ಟ, ಬಹಳ ಗಾಯಗಳಾಗಿವೆಯೇ?’

‘ಹೌದು ತಾಯಿ, ನಿನ್ನೆಯಿಂದ ಬೋದ್ವೇ ಇಲ್ಲಾ. ನೆತ್ತು ಭಾಳ ಹೋರೋಗಿರೋದ್ರಿಂದಾ.....’

‘ತಾಳು ಪುಟ್ಟ, ಕುದುರೆಯನ್ನು ಗಾಡಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಹೇಳು; ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.’

ಗಾಡಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು; ಶೈಲಜೆಯು ಸೇವಕರನ್ನೆಚ್ಚ ರಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸೊಂದಿಗೆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಎರಡು ತಾಸಿನೊಳಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದಳು. ರೋಗಿಗಳ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಶೈಲಜೆಯು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ದಾದಿ ಯನ್ನು ಮುರಲಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕೇಳಿ ತನ್ನ ಪರಿಚಯ ಕೊಟ್ಟಳು. ಹಾದಿಯು ಅವಳನ್ನು ಮುರಲಿಯ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅವನು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಿಗಳೊಂದಿಗೆ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತನಾಗಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಕಾಲ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ವೀಣೆಯು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು; ದಾದಿಯೊಬ್ಬಳು ತಲೆ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು; ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಅಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಔಷಧಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶೈಲಜೆಯು

ಕೋಣೆಯೊಳ ಹೊಕ್ಕೊಡನೆ ವೀಣೆಯು ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಶೈಲಜೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೆ ಅವಳು ಮಗುವಿನಂತೆ ಓಡಿಹೋಗಿ, ಅವಳನ್ನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. 'ಶಾಲಿ, ನಿನ್ನ ಹೃದಯಜ್ವಾಲೆಯ ಪರಿಣಾಮವಿದು ಶಾಲಿ! ಇವರಿಗೇ ನಾದರೂ ಆದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ನನಗೇ ಅವಸ್ಥೆ ಬರುವುದು ನ್ಯಾಯವಿತ್ತು — ಅವರನ್ನೇಕೆ ದೇವರು ಈ ಕಷ್ಟಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಿದನು? ಶಾಲಿ, ನನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯುವಂತಿದೆ.' ವೀಣೆಯು ಬೊಬ್ಬಿಟ್ಟಳು. ಶೈಲಜೆಯು ವೀಣೆಯ ಬಾಯಿಗೆ ಕೈಯನ್ನಿಟ್ಟು ವೃದ್ಧರಾದ ನುಡಿದಳು: 'ಅಕ್ಕಾ, ಸಮಾಧಾನಗೊಳ್ಳು; ಹೀಗೆ ಮನೆಮಾತುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಇದು ಅಸ್ವತ್ಥಿ ನೋಡು! ದೇವರು ದೊಡ್ಡವನು; ಅವನಿಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ಭಾವಯ್ಯನವರು ಗುಣಹೊಂದಬಹುದು'.

'ಇಲ್ಲ ಶಾಲಿ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿಯಾಗಿದೆ—ಬದುಕುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂದು'. ರಕ್ತಸ್ರಾವವು ವಿಪರೀವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಂದೇಹವೆಂದಿರುವರು! ಶಾಲಿ, ನಾನು ಪಾಪಿ, ರಾಕ್ಷಸಿ, ಕೇವಲ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು. ಕೊನೆಗೂ ನನ್ನ ಅವಸ್ಥೆ ಹೀಗಾಗಬೇಕೆ? ಇಂತಹ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯೆ?'

'ಸ್ಯಾಲೆನ್ಸ್, ಪ್ಲೀಸ್,!' ದಾದಿಯು ನುಡಿದಳು.

ಶೈಲಜೆಯು ವೀಣೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಸರಿದು, ಮುರಲಿಯ ಬಳಿಯ ದಾದಿಯನ್ನು ತನ್ನೆಡೆ ಬರುವಂತೆ ಸಂಕೇತ ಮಾಡಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿದ ಮೇಲೆ ದಾದಿಯು ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳೊಳಗೆ ಪುನಃ ಡಾಕ್ಟರರೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಬರುತ್ತಲೇ ಶೈಲಜೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, 'ನೀವು ಈ ರೋಗಿಗೆ ಏನಾಗಬೇಕು?' ಎಂದರು. ಶೈಲಜೆಯು ಶಾಂತ ಸ್ವರದಿಂದ ವೀಣೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ, 'ಈಕೆಯ ತಂಗಿ' ಎಂದಳು.

‘ನೀವು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ರಕ್ತದಾನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಾಗಿ ನನಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದಿರಾ?’

‘ಹೌದು, ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ, ಕೇವಲ ನನ್ನಿಚ್ಛೆಯಿಂದ!’

‘ಶಾಲಿ, ಏನು? ನೀನು ದೇವಿ! ನನ್ನ ದೇವಿ!’ ವೀಣೆಯು ಶೈಲಜೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿತು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಶೈಲಜೆಯ ರಕ್ತವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟ ನಂತರ ಮುರಲಿಯ ಮಂಚದ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಮತ್ತೊಂದು ಮಂಚವಿರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಶೈಲಜೆಯು ಅದರಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದಳು.

ಶೈಲಜೆಯು ದಾದಿಯಿಂದ ಮುರಲಿಯ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧವಾದ ರಕ್ತವನ್ನು ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಮೂಲಕ ಸೇರಿಸಿದರೆ ಆ ಬಲದಿಂದ ಆತನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಜೈತನ್ಯವುಂಟಾಗಿ ಬದುಕುವ ಸಂಭವವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದಳು. ಒಡನೆ ತಾನು ತನ್ನ ರಕ್ತವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಳು.

ಡಾಕ್ಟರ್ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿಸಿ ಶೈಲಜೆಯ ತೋಳಿಗೆ ಸೂಜಿಯನ್ನು ನೆಟ್ಟು ರಕ್ತವನ್ನು ಹೀರಿ ಮುರಲಿಯ ದೇಹಕ್ಕೆ ಬಿಡತೊಡಗಿದರು. ಒಂದು ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಅವರು ಶೈಲಜೆಯ ತೋಳಿಗೆ ಮದ್ದು ಹಚ್ಚಿ ಸಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿದರು. ಅವಳನ್ನೆಚ್ಚರಿಸಿ ಚೇತನದಾಯಕ ವಾನೀಯವನ್ನು ಕುಡಿಸಿದರು. ಅವಳ ಸತೇಜ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇದೀಗ ನಿತ್ರಾಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಡಾಕ್ಟರ್ ಸೂಚನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಶೈಲಜೆಯನ್ನು ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದರು. ವೀಣೆಯು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದಳು; ಮೆಲ್ಲಗೆ ಶೈಲಜೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ‘ಶಾಲಿ, ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯ ದೇವತೆ!’ ಎಂದಳು. ಶೈಲಜೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿತ್ರಾಣದಿಂದ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಮೆಲ್ಲಗೆ ತನ್ನ ಕ್ಷೀಣ

ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ವೀಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದಳು. ವೀಣೆಯು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತಳು.

ದಾದಿಯು ಶೈಲಜೆಯನ್ನು ತೊಂದರೆಪಡಿಸಬಾರದೆಂದೂ, ಅವಳಿಗಾವ ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಮುರಲಿಯೂ ಇನ್ನು ಬದುಕುವನೆಂದೂ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವುಂಟುಮಾಡಿದಳು. ಒಂದೆರಡು ತಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಶೈಲಜೆಯು ದಾದಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಬರುವಂತೆ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳು ಬರುತ್ತಲೇ, ಆಕೆ ತನ್ನ ತೋಳಿನ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, 'ಇದು ಏನು?' ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೈಯನ್ನು ಆಡಿಸಿದಳು. ದಾದಿಯು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹಿಡಿದು, 'ಅಲ್ಲಾಡಿಸಬೇಡಿ, ಅಲ್ಲೇ ಸೂಜಿ ನೆಟ್ಟುದು. ಅದನ್ನಲ್ಲಾಡಿಸಿದರೆ, ರಕ್ತ ಸ್ರಾವವಾಗಿ ಅಪಾಯವುಂಟಾಗಬಹುದು!' ಎಂದಳು. ಶೈಲಜೆಯು ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಪುನಃ ಶೈಲಜೆಯು ದಾದಿಯನ್ನು, 'ಮುರಲಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೇಗಿದೆ'ಯೆಂದು ಕ್ಷೀಣ ಸ್ವರದಿಂದ ಅಸ್ಪುಟವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. 'ಸುಧಾರಿಸಿದೆ'ಯೆಂದು ದಾದಿಯು ನುಡಿದಾಗ ಶೈಲಜೆಯು ತೃಪ್ತಿಯ ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿತು.

ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಶೈಲಜೆಯು ಎಚ್ಚತ್ತಳು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ದಾದಿಯನ್ನು ಮುರಲಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. ಮುರಲಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಇನ್ನಾವ ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿರುವರೆಂದೂ ಆಕೆ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಶೈಲಜೆಯ ತುಟಿಯಲ್ಲೊಂದು ಹಾಸ್ಯ ರೇಖೆಯು ಮೂಡಿತು. ಅವಳು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಅವಳ ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಸು ಏನೇನೋ ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಜೊಂಪು ಹಿಡಿಯಿತು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದುದನ್ನೂ ದಾದಿಯು

ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ನಿದ್ರಾವಶಳಾಗಿರುವುದನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಭಾವನೆಗಳುಂಟಾದವು. 'ಆಹ, ಅದೃಶ್ಯ ರೂಪದಿಂದ ನಾನು ನನ್ನ ದೇವರಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯಳಾದೆ. ಈಗಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ವಿಣೆಯ ಮನಸ್ಸು ಈ ಘಟನೆಯ ನೆನಪಾದಾಗ ಲೆಲ್ಲ ಆಕೆಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಬರುವ ಸಂಭವವೇ ಹೆಚ್ಚು. ಇನ್ನುಳಿದು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮಹತ್ತಾದ ಇನ್ನಾವ ಕೆಲಸ ನನ್ನಿಂದಾಗಲಿರುವುದು? ನನ್ನ ಹೃದಯ ದೇವತೆಯ ಪುನರ್ಜೀವನದ ಶುಭ ಅವಸರದಲ್ಲಿ, ಆ ಶುಭ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೇ ನಾನು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಬಿಡುವೆನಾದರೆ ಅದಂತಹ ಅಲೌಕಿಕ ಸುಖವುಂಟಾಗಬಹುದು? ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಈ ಭಾವನೆಗಳು ಮೂಡಿದುದೇ ತಡ, ಅವಳು ಬಲು ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ತನ್ನ ತೋಳಿನ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಹಾಕಿದಳು. ಒಡನೆ ರಕ್ತವು ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯಿತು. ಶೈಲಜೆಗೆ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯು ಒದ್ದೆಯಾಗುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಅಂಧಕಾರ!

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮೂರರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾಲಡಿಯಲ್ಲೇನೋ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗಿ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ದಾದಿಯು ಎಚ್ಚತ್ತು ಹಾರಿ ನಿಂತಳು. ನೋಡಿದಳೇನನ್ನು? ಕೋಣೆಯಿಡೀ ರಕ್ತಮಯ! ಅವಳು ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಚಲನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಕಳಕೊಂಡವಳಂತಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ನಡುಗುತ್ತ ಎತ್ತಲಾರದ ಕಾಲುಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಅವಳು ಹೊರಕ್ಕೋಡಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನೊಳಗೆ ತನ್ನ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆತಂದು ಶೈಲಜೆಯ ಕೋಣೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು ಶೈಲಜೆಯು, ತನ್ನ ಪ್ರೇಮ ಪುನಾವನೆಯನ್ನು ರಕ್ತಧಾರೆಯಾಗಿ ಪ್ರವಹಿಸಿ, ಪ್ರಿಯನಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯತಾಳಿ, ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ ಅನಂತಕಾಲಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಪವಡಿಸಿದ್ದಳು!

